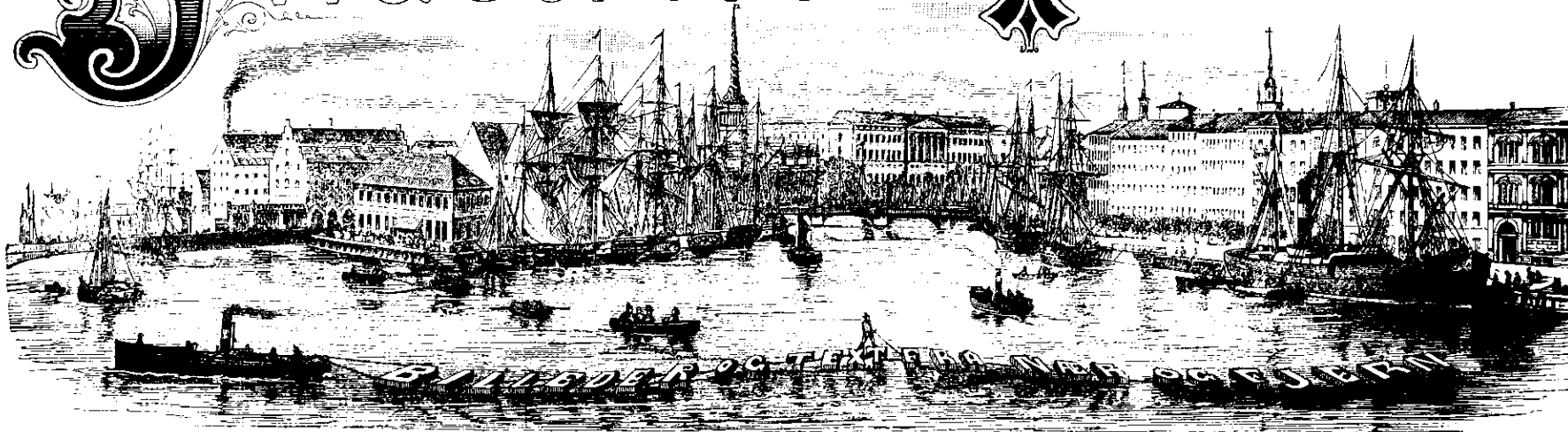

Illustreret Tidende

Nr. 1246.

Udkommer hver Søndag.

Kjøbenhavn den 12. August 1883.

5 Kroner Fjerdingaaret.

24de Bind.

Indhold.

Baggesens Hus i Marly-le-Roi, af —n, med Billede. — Et Tourist-minde fra Romsdalen, af Carl Hall, sluttet. — Københavnske Sommerglæder, tegnet af Alfr. Schmidt. — Raabjerg Kirke, tegnet af Oscar Herschend. — Sangfesten, af A. H., med Billede. — Til Forandring, Digt af Tyge Broge. — Et «meeting» af «four in hand»-Klubben i Hyde Park, med Billede. — Hexen fra Tivoli, af Richard Vosz, fortsat. — Til Illustrationerne. — Litteratur. — Musik. — Gaade af s-r. — Bekjendtgørelser.

Baggesens Hus i Marly-le-Roi.

Paa Vejen mellem St. Germain og Versailles ligger Marly, bekjendt og i Rejsehaandbøger fremhævet med Hensyn til sine hydrauliske Maskiner, som pumpe Vandet fra Seinen op i det højt paa Bakken liggende Reservoir, hvorfra Versailles' Springvæld og Vandfald forsynes. Her i Marly-le-Roi, en lille By, i sin Tid berømt ved sit i Revolutionen ødelagte Slot, har Jens Baggesen ejet et Hus, et Landsted eller

en Gaard i samfulde nitten Aar, fra Foraaret 1804 indtil det den 19. April 1823 solgtes til General Petit.

Det er iøvrigt en meget smuk lille Udflugt fra Paris, om Morgenen henad Kl. 10 at tage med Jernbanen, Gare Ste. Lazare, til Saint Germain; Banen fører mellem nette Landsbyer og tallose Landsteder forbi Rueil-Bouival gennem Skoven, hvor Malmaison ligger (Kejserinde Josephine 1809—14); ved Udgangen af Skoven overskrides Seinen, og man kører ind i en Tunnel, hvor det gaar langsomt tilvejs,

Baggesens Hus i Marly-le-Roi.

indtil man slutteligen tilfods maa stige op ad en lang Trappe for at træde ud paa Slotspladsen i det højt beliggende St. Germain-en-Laye. Naar man saa gaaer tilvenstre over Slotterrassen og tilhøjre, i det paa Skrænten saa malerisk beliggende Hôtel du Pavillon Henry IV. (hvor Thiers levede og døde), tager en lille, men god Dejeuner, dernæst spadserer gennem Byen, Rue Thiers, over Place de la Comédie (Thiers' Statue, en i Lænestol siddende Figur, lig Oehlenschlägers paa Kongens Nytorv, overordenlig smukt og heldigt udført), tilbage til Slotspladsen, hvor der holder en Række Fiakrer, akkorderer og kommer overens om en Kjørsel til Versailles, saa have vi en meget smuk Tour for os.

Efterat have passeret Pumpestationen med Ruinen af den gamle Aquadukt nede ved Seinen, forlade vi den slagne Landevej, den herlige brede Chaussee til Versailles, dreje af tilhøjre op ad Bakken og ned i la Grande rue de Marly, der er saa smal, at to Vogne have ondt ved at komme forbi hinanden, og hvor det gaaer i Skridt stedse op ad Bakke, og naa da den Tvergade, som gaaer op til Kirken. Hjørnestedet tilvenstre er, eller rettere, bag Muren og den store Port, som danner Hjørnet, ligger Baggesens Hus eller Ejendom — Landsted kan man ikke sige, da Marly ikke er en Landsby, men snarere en lille Kjøbstad, har brolagte Gader, men dog vel lave Huse.

Porten til Stedet er ret storslaaet, med Blomstervaser paa Hjørnepillerne, og fra Gaarden fører en Stentrappe tilvenstre op til Haven, medens Huset selv ligger tilhøjre; dets Hovedfront vender mod Haven. Det er forfaldent; Vinduesskodderne hænge løse i deres Hængsler, Ruderne ere ituslagne, og ingen Gardiner eller Forhæng tyde paa dets Beboelighed; det er en Ruin. Den nuværende Ejer har kjøbt Stedet til Nedbrydning, det staaer tomt; det var godt, vi kom, inden det ganske er nedrevet.

Lad os træde ind. Ad den aabentstaaende Dør længst henne i Fløjen komme vi ind i en Forstue med et rummeligt Kjøkken tilvenstre, Spisestue tilhøjre, tillige Havestue med Dør og Vindue mod Haven; dernæst følger *boudoir de Madame* og Bibliotheksværelset med eet Vindue mod Haven og to mod Gaarden; der groer Græs over Stenbroen derude.

Det var altsaa Jens Baggesens Arbejdsværelse; ikke højt til Loftet, men rummeligt; dets tvende Vægge have Glasskabe i hele deres Længde; de staa nu tomme, men tyde paa Værelsets tidligere Bestemmelse. Spisesuen har mørkt bronzerede Tapeter, og Fruens Boudoir er tapetseret med Lyseblaat. Fra Bibliotheket træder man ud i en temmelig bred Korridor, der løber langs Husets Bagside og kun faaer Lys gennem smaa Vinduer i Muren, der vender mod Tvergaden; her ligger Trappen til Kjælderen og til den øvre Etage, der indeholder fem Sove- og Beboelsesværelser; overalt Kammer med Spejle i Væggen, selv i de to Kamre i Loftetagen; overalt parketteret bonet Gulv, solide Haandgreb i Døre og Vinduer. Det Hele gjør Indtryk af en herskabelig Lejlighed. Men her er en tyk, trykkende Luft, Spindelvæv i alle Kroge, og de revnede Gibsfigurer i Loftterne forme sig til uhyggelige Vrægebilleder.

Lad os ile ud i det Frie, i Haven. Det er Foraar; Sirener og Guldregn i fuldt Flor. I overvættens Fylde hænge de ud over og se ned paa de laurbærlignende stedsegrønne Buskvæxter, der synes at have savnet Sax og Pleje alt i en rum Tid. Ogsaa her bider Tidens Tand sit Mærke; en Pavillon er sammenstyrtet, og store Træstammer ligge omhuggede til Gavntømmer.

Der sidder en gammel Mand med langt snehvidt Haar, syv Aar ældre end Aarhundredet; det er Sønnen af Gartneren hos M. & Mme. Baggesen. — Ikke sandt, gode Ven, Mme. Baggesen var meget smuk? — *Non, Monsieur, mais non!* Madame Bagesen var slet ikke kjøn, men hun var god og rar, og mange Gange naar jeg gik og vandede her i Haven, sagde hun til mig: De er en brav Gut, kjære lille Jacques! — Men Mr. Baggesen var da ogsaa en god Mand? — *Monsieur Bagesen? mais non*, ham holdt jeg ikke videre af. Han var en stor Mand, Konsul i Danmark eller saadan Noget et eller andet Sted, og her saae man ham næsten aldrig, han var altid borte, ja han var saamænd borte i hele tyve Aar, og i al den Tid fik min Fader og jeg ingen Løn. — Det er da vel ikke muligt? Baggesen var jo ikke engang Ejer af Stedet i tyve Aar. — Naa, ja saa ti da — han var altid borte, og da han endelig kom tilbage, havde Madame været død i fem Dage. Aa, den stakkels lille Paul, hvor han var ulykkelig, den gode, rare Paul!

Det er ganske rigtigt, hvad den Gamle siger. Baggesen var i Plombieres for at bruge en Badekur, til hvilken Prinds Christian havde skjænket Midlerne, da Udeblivelsen af Breve fra Marly, fra hans Søn Paul, greb ham med Angst og han endelig den 27. erholdt et, Marly den 22. dateret Brev, som altsaa havde været fem Dage undervejs, og som sluttede

med de Ord: *«Prie Dieu, cher Papa, prie-le d'accorder que nous nous voyons encore une fois tous les trois rassemblés sur la terre!»* — Han ilede tilbage til Paris, men naaede først Marly den 30., og Fanny var død alt den 24. Juni.

Fanny Baggesen, fød Keybaz, ligger begravet paa Marly Kirkegaard, ikke langt fra hendes Hus og tæt ved Indgangen til den herlige Skov, som alt i Aarhundreder har kronet disse Seimens Bredder.

Ogsaa deri har den Gamle Ret, at Baggesen ofte og i lang Tid var fraværende, men den længste Tid, i Perioden fra 13. Novbr. 1810 indtil August 1821, stod Huset ganske tomt. Det var dengang da Baggesen blev kaldet tilbage til Fædrelandet som Professor i det danske Sprog i Kiel og derfra 1814 med Kone og Børn flyttede til Kjøbenhavn, hvor han levede som Forfatter og fristede en kummerlig Tilværelse, navnlig fordi Fanny stadig ytrede de mest indtrængende Ønsker om atter at vende tilbage til Marly, til Frankrig. Endelig vare alle Hindringer for Opfyldelsen af dette Ønske overvundne, eller rettere de dertil tilstrækkelige Pengemidler vare bragte tilveje. Den 13. Novbr. 1820 ankom den rejsende Familie til Paris og steg af i *Hotel Danemarque, rue St. Anne* Nr. 27, Baggesen glad over at gjense den gamle Værtindes velbekjendte venlige Ansigt, Fanny gjenvakt til nyt Liv ved at høre det hjemlige Tunge-maal. Baggesen skriver herom: *«Den første Efterretning, jeg modtog i det danske Gesandtskabshotel, var, at Galeasen med mine fra Kjøbenhavn afsendte 12 Colli Effekter var gaaet tilgrunde — Boger, Papirer, Harpe, Piano, Linned, Klæder, Malerier, Kobberstik, fine Meubler, Pauls Insektsamlinger, overladte til Guds Naade, da jeg ikke kunde bestride den høje Assurance, tabte! Nedslagne kjørte vi ud til Marly. Her fandt vi vort Tilflugtssted — vort Landhus med en stor Have — tildels ruineret; Haven, der i tre Maaneder havde tjent til Stald for Preussernes, Engellændernes og Kosakkernes Heste, ødelagt; Spejle ituslagne, Meubler fordærvede, Senge bortstjaalne, Huset ubeboeligt. Se, det er Facit af din Faders, Moders og Broders Rejse, at vi have tabt saagodtsom Alt, kun ikke os selv. Vi trøste os ved Religionen og gjensidig Kjærlighed, som tillige giver os Mod til at haabe, at Ulykken, der nu har forfulgt mig i saamange Aar, har naaet sin højeste Spidse.»* At dette ikke var Tilfældet, viser imidlertid allerede den ligesaa uventede som sørgelige Begivenhed, der indtraf faa Dage senere.

Den 7. Decbr. om Morgenen tidlig og anden Dagen efter at Baggesen var bleven sengeliggende, trængte nogle Retsbetjente ind i hans Værelse og førte ham til Gjældsængslet St. Pelagie. Et idetmindste tolv Aar gammelt Gjældsbevis paa 4000 Francs, som var kommet i en Baggesen ubekjendt Tobakshandlers Eje, bevirkede Arrestationen, da Baggesen ikke saae sig istand til strax at betale Beløbet, der nu med Renter var løbet op til over 6000 Francs. I dette Fængsel tilbragte han fulde tredivede Dage, der tildels henrædt meget sørgeligt for ham, fornemmelig paa Grund af den Angst, Kummer og Overanstrengelse, som denne Begivenhed foraarsagede hans Kone, men dog ogsaa oftere hensatte ham i en tilfreds, ja endog munter Stemning ved det interessante Bekjendskab, han der gjorde med nogle begavede og dannede Mænd, der delte fælles Skjæbne med ham; thi under intet Forhold i Livet ophørte Baggesen at være Filosof og Digter.

Ved Pantsættelse af Ejendommen i Marly løstes han af Fængslet, og den 6. Januar 1821 kom Baggesen tilbage til det ham kjære Hotel Danemarque.

Midten af Sommeren 1821 gik hen, inden Marly kunde blive sat i beboelig Stand og Baggesen med Familie kunde flytte derud. At Saadant overhovedet kunde ske, dertil bidrog væsentligt Grevinde Caffarelli, en aandrigh, af Fødsel som af Tænkemaade lige nobel fransk Dame, hvis venskabelige Sindelag og Interesse for Baggesen ytrede sig ved flere Lejligheder ikke blot i Ord, men ogsaa i Gjerning.

En anden Fraværelse fra Marly foranledigedes ved det danske Fyrstepar Prinds Christians og Prindsesse Caroline Amalies Ankomst til Paris. Allerede fra den første Dag af, i Novbr. 1821, blev han indbudet til at være daglig Gæst ved Prindsens Taffel, ligesom ved Theen om Aftenen, og efter kort Tids Forløb indrettedes et Værelse i Prindsens Hotel, Rue Castiglione 3, til den danske Digter, for at denne desto lettere og oftere kunde være i Fyrsteparrets Nærhed og Selskab, ikke som et Led af dets Følge, men som *«en Ven af dets Hus»*. Da i Vinterdagene de hyppige Toure mellem Marly og Paris bleve besværlige for Baggesen og det var ønskeligt, at han oftere konsulerede sin Læge i Paris, saa modtog han Prindsens venlige Indbydelse og tog fast Ophold i det for ham indrettede Værelse, hvor han snart derefter fængsledes til Sygelejet, angreben af en heftig Nervefeber, som uden den omhyggeligste Pleje og fortrinligste Lægehjælp neppe var bleven

bekæmpet. Den ædle Fyrste, Baggesens højhjertede Vært, sparede Intet for at tilvejebringe det Fornødne i fuldeste Maal, og hans personlige deltagende Omhu for den Syge kunde ikke have viist sig større mod en nærbeslægtet Ven. DHrr. Kapeler og Spurtzheim bleve tilkaldte som Læger, og den fortræffelige Mselle de Moulins overtog Posten som Baggesens *garde-malade*. Ikke blot flere af hans Landsmænd, navnlig Adler og Falsen, den unge Heiberg, Kapitain Klaumann og især von Schmidten, saavelsom adskillige af hans Venner i Paris, især M. & Mme. Stapfer, Grev og Grevinde Caffarelli, Maine de Biran, Victor Cousin, Oelsner og Fauriel, bevidnede ham deres venskabelige Sindelag, men ogsaa flere andre, tildels højtstaaende Personer gjorde dette, om endog mest af Hensyn til det danske Fyrstepar, der viste saamegen Interesse for den syge Landsmand. Imidlertid vexledes der næsten daglig Breve og Billetter mellem Marly og Paris, skrevne for Størstedelen af Paul og von Schmidten, og naar en Meddelelse fra Marly udeblev længer end to Dage, blev Baggesen strax i høj Grad ængstelig, hvorfor da saavel General Caffarelli som v. Schmidten personligen indhentede Efterretninger fra de tvende Væsener, der, trods andre, Digteren mere tiltalende Forhold, stedse vedbleve at staa hans Hjerter nærmest. I Begyndelsen af April kunde Baggesen tilbringe to Dage i Marly, men først fra den 6. Maj 1822, da det danske Fyrstepar, som rejste under Navn af Greve og Grevinde af Oldenborg, forlod Paris, vendte Baggesen tilbage til Marly.

Ogsaa Fannys Husholdningsbog minder os om, at den gamle Gartner har Ret. Man finder der hyppigt Notitser som disse: *6 Juin 1806, aujourd'hui Baggesen est parti pour Bruxelles, le 9 Juin, écri à B. pr. Rotterdam — le 6 Août, écri à B. à Hambourg — le 28 Août, également pour Copenhague — le 24 Decbr., écri à B. pour Amsterdam*; men Baggesen var ikke paa Tilbagevejen, Brevene adresseres atter til Kjøbenhavn, og først under 23. Juli 1807 findes noteret: *Baggesen est arrivé à Marly à midi*. Og saa igjen 30. Decbr. 1808: *Baggesen est parti pour l'Allemagne*.

Men deri har den Gamle Uret, at han eller hans Fader ikke vare blevne betalte; i Husholdningsbogen staaer regelmæssigt noteret: *Mais d'Hébé 28 L., à Hébé (Gartnerens Navn) le jour de St. J. 6 L., au Petit Hébé 15 S., Etrennes à Hébé 6 L., Dépense d'Hébé à Paris 2 L. 5 S.* Overhovedet har Fanny ført et meget husholderisk Regnskab, men da de større almindelige Udgifter ikke ere opførte særskilt, varierer det maanedlige Beløb mellem 350 og 1300 Francs, og det lader sig ikke godt eftervise, om Forbruget har været mindst i de Tider, hvor Baggesen ikke var hjemme. Som *«indispensable»* for Huset i Marly er noteret: Sofa og sex Lænestole frs. 1500, Kamingitter og Kandelabre 1000, et lille rundt Thebord 300, Mahogni-Kanapé 500, rundt Bord 200, Buffet 300.

Den længste Tid, Baggesen har levet roligt i dette elegant udstyrede Hjem, falder i Tidsperioden 1805—6, ofte i en højst bedrøvelig, aandelig sløv, sygelig nedtrykt Tilstand. I Tider, der varede to, ja tre Maaneder, vare Breve til Filosofen Jacobi hans eneste aandelige Produktion. Det er en Ynk at se, hvad Baggesen har lidt. Det er i Marly 1807 at Sangene: Havfrusukket, Knud Vidfadmes Hjemve, den danske Matros eller Flaskebreve ere nedskrevne. Til den gamle Oehlenschläger skriver han: *«Jeg lever for Resten her i Marly aldeles ene med min Fanny og min Paul, og, forsaavidt jeg er Dansk og Tydsk, Sværmer og Digter, aldeles ene.»*

Derfor lyder Overskriften til disse Meddelelser heller ikke: Jens Baggesens Hus i Marly. Det var kun M. Bagesen, Fanny Baggesen og, naar det kom højt, Filosofen Jens Immanuel, som boede der. Jens Baggesen er stedse forbleven hjemme i Danmark, hvor Roserne ere røde og Tornene saa smaa.

Strassburg, Juli 1883.

—n.

Et Touristminde fra Romsdalen.

AT
Carl Hall.
(Sluttet.)

Den 31. August skred vi da til det sidste Forsøg. Luften var frisk og klar, og en blaa og skyfri Himmel hvævede sig over Hornet og de omliggende Tinder, da vi ved Middagstid drog op fra Dalen. Ankomne til Vengesdalen opsøgte vi vort gamle Til-

*) Se Biografiens 3. Bind, Pag. 208. Se ogsaa Tillæg XXVI. & XXX. i Biografiens 3. Bind, Slotsfuldmægtig J. C. Oehlenschläger til Baggesen.

flugtssted »Lillefjeldshotellet«, gjorde Ild og tilbragte derefter et Par behagelige Aftentimer, hvis Velvære blev yderligere forøget ved de lovende Udsigter til godt Vejr. Vi gik tidlig tilkojs, men jeg tilbragte en urolig Nat. Naar jeg skal skrive ærligt, var Grunden den, at jeg ikke kunde faae Bugt med diverse nerveuse Fantasier, der knyttede sig til Tanken om den forestaaende Tour, og som Erfaringerne fra sidst just ikke vare særlig egnede til at berolige. Slige »Fornemmelser« turde have en vis psykologisk Interesse for Tindbestigere; de føles vel navnlig, naar man skal i Lag med noget Ubekjendt, og skyldes i hvert Fald tildels den Omstændighed, at Fantasien er tilbøjelig til at overdrive de eventuelle Vanskeligheder; jeg mindes saaledes tydelig, at det var mig umuligt at komme bort fra den fixe Ide, at Storetind løb op i en lignende Spids som »Jungfrau«, og vel at mærke uden dennes behagelige Snehat. En Beskrivelse af den første Overgang over »Løvepasset« (Col du Lion) — det vanskeligste af Alpepassene mellem Valtornanche og Zermatt — som den bekjendte tyske Tindbestiger Dr. Gutzow har givet for et Par Aar siden, viser iøvrigt, at Forf. har havt Ildelsesfeller. Gutzow fortæller nemlig, at han var stærkt plaget af Nerveusitet, forinden han tiltraadte denne farlige Expedition, idet han tilføjer, at »Sligt maa man nu engang tage med i Kjøbet, naar man vil foretage visse Ting i Alperne«. Han fremhæver derhos »det Mærkelige i, at Erfaringen paa dette Omraade med den ene Haand tager, hvad den har givet med den anden. Den fører vor Evne og Handledygtighed, men samtidig ogsaa Indsigten i vore Kræfters Begrænsning«.

Himlen var aldeles oversaaet med Stjerner, da vi næste Morgen Kl. 3½ krøb ud af Hotellet; efter at have drukket The brød vi op Kl. 4½, kun medtagende lidt Frokost samt Isøse og de nødvendige Rekviziter: Touge, Kikkert, Højdemaaler, Kompas etc. Et prægtigere Syn end Hornet, som det nu laa for os, belyst af Morgensolens første Straaler, skal man lede længe efter — men det virkede dog ikke videre opmuntrende paa Erik og Matias. Meningen af de Blikke, som de tilkastede hinanden, behøvede ikke nærmere Forklaring, og deres Betuttelse mindede mig levende om mine egne Fornemmelser, da jeg første Gang paa Afstand betragtede Hornet fra denne Side. Jeg fandt mig derfor beføjet til at fortælle dem, at jeg ikke gav en Døjt for at naa op til den gule Plet for tredje Gang — idag skulde vi videre, ellers var det bedre at stoppe her. Deres lakoniske Svar: »Vi vil gjøre vort Bedste,« var jo Alt, hvad der med Billighed kunde forlanges, og de fortjente visselig den Ros, at de viste sig flinke og koldblodige under hele Touren. Det er tidligere omtalt, at de første Par Timers Marsch fra »Lillefjeldshotellet« ingen Vanskelighed frembyder. Derimod var det af yderste Vigtighed, allerede her nøje at fastslaa Retningen for vor senere Route opad selve Hornet. Som ovenfor antydet kunde jeg nu med temmelig stor Sikkerhed angive, hvor den sidste Chance maatte være, hvilket skal paavises lidt nærmere for at lette Forstaaelsen af det Følgende. Vi havde nu ved vore sex tidligere Forsøg prøvet Hornet helt rundt — alene med Undtagelse af den utilgængelige Vestside — dog havde vi ikke været i det smalle Skar imellem Store- og Lilletind, fordi vi alt ved det tredje Forsøg havde faaet den faste Tro, at dets Brathed umuliggjorde enhver Opstigning i det fra Hornets Fod. I den Side, der grænses umiddelbart til Skaret, o: den sydøstlige, havde vi derimod alt tvende Gange naaet en betydelig Højde, men vare samtidig komne til den Erkendelse, at Fladhammeren ved den gule Plet maatte betragtes som en absolut Hindring for al videre Fremtrængning fra denne Kant. Min Tanke var nu at prøve paa at kombinere den nedre Del af den sydøstlige Side med Skarets øvre Stykke. Vi skulde altsaa søge at trænge saa højt op fra S. Ø., som det paa nogen Maade var gjørligt uden at komme i Kollision med den gule Plet, og derefter at dreje stik Syd ind i Skaret i det Haab, at dets ubekjendte øvre Stykke vilde vise sig at være af en mere omgængelig Natur end det lavere liggende. Lykkedes denne Aktion, vilde Fladhammeren være omgaaet, og Resten maatte da overlades til Fremtidens velvillige Besørgelse. Det vil herefter forstaaes, med hvilken Omhu vi nu i Kikkerten studerede Klippen; thi Alt ahang af, at vi drejede ind mod Skaret i den rette Højde — skete det for tidligt, havde vi al Udsigt til at finde Skaret upassabelt, og hvis vi kom for højt op, vilde vi atter støde paa den gule Plet. Efter nogen Diskussion blev endelig en lille ensom Sneplet, hvis Højde ansløges til 34—3600 F., enstemmig udnævnt til det rette Punkt, og Kl. 7 begyndte Opstigningen. Vi holdt Kursen en Streg sydligere end forrige Gang, og denne Afvigelse betalte sig godt; Klippens første Stykke var ulige bekvemmere end ved de tidligere sydøstlige Router; den havde paa sine Steder endog

lidt Lighed med en kæmpemæssig Trappe, hvis Trin dog uden Skade af og til kunde have været lidt bredere. Nogen Vanskelighed frembød denne Del af Touren derfor ikke — ved en lille Vending til en af Siderne kunde vi altid komme frem. Hornets ejendommelige Bygning opfordrer dog til en vis Forsigtighed, eftersom en Udgliden her vilde have til Følge, for at blive i Billedet, at man kjørte helt ned til »Trappens« første Trin. Vi avancerede betydeligt hurtigere end ved vore tidligere Touren, og allerede Kl. 8½ svingede vi fra Snepletten indefter mod Skaret. Uden at møde nogen væsentlig Hindring naaede vi lykkelig og vel ind i Skaret, og efter vore tidligere Fataliteter vil det forstaaes, at det var os en vis Tilfredsstillelse at opdage, at vi ved denne Bevægelse lykkelig og vel havde omgaaet Fladhammeren tilgængelig den gule Plets øvrige Behageligheder. Tilhøjre (N.) og tilvenstre (S.) havde vi nu resp. Storetinds og Lilletinds bratte Sider og lige ud (V.) for os Højden af Skaret, hvor de tvende Tinder gaa sammen. Vi kom snart paa det Rene med, at Opstigningen hertil turde blive vor første Vanskelighed; thi det kan ikke nægtes, at Skarets øverste Stykke syntes at være noget brat, og det var forsaavidt ret tilgiveligt, at Matias og Erik begyndte at se lidt betænkelige ud. Jeg søgte at trøste dem lidt ved at docere den gamle Kjendsgjerning om Umuligheden af at bedømme en Klippesides eventuelle Bestigelighed paa Afstand.

Desuden havde vi ingen anden Udvej; thi saavidt vi kunde skønne, var Klippeveggen tilhøjre (Storetind) i en bedrøvelig Grad blottet for Smaaskar og Revner. Erik og Matias foreslog vel at dreje op efter tilvenstre (S.) o: først prøve Bestigningen af Lilletind i det Haab, at Passagen fra denne over Skarets højeste Del skulde vise sig lettere end fra vort nuværende Standpunkt; men rent bortset fra det Usikre ved denne Udvej, vilde den i hvert Fald tage megen Tid. Følgelig styrede vi Kursen ligeud mod Højden af Skaret. Det sidste Stykke krævede lidt gymnastisk Færdighed, idet vi maatte klavre op ad en brat, skorstensagtig Rende; men ved gjensidig Hjælp gik det dog lettere, end det saae ud til paa Forhaand, og det var en Fornøjelse at se den Behændighed, hvormed Matias manøvrerede. Alt som Højdemaaleren steg og efterhaanden markerede 4500—4600—4700 F., blev Situationen mere og mere spændende. Klokken var omtrent 9, da vi fra Højden af Skaret første Gang fik Øje paa Romsdalen c. 4800 F. under os. Paa denne smalle Afsats, over hvilken Hornets tvende Tinder rykke hinanden lige paa Livet, holdt vi en liden Rast for at spekulere paa Aktionens næste og forhaabenlig sidste Afdeling. Vi vidste nu, at der ikkun var en Højde af 150—200 F. mellem os og det længselsfuldt attraaede Maal; men hvorvidt disse Par hundrede Fod vare passable, kunde vi saa meget mindre have nogen Anelse om, som selve Tinden var skjult for vort Blik. Kun det vidste vi, at Forsøget maatte gjøres ad den vestlige Yderside, uagtet denne, seet fra Dalen, tager sig mest utilgængelig ud. Derfor var det maaske ret heldigt, at vi ikke havde andet Valg; thi af Lyst havde vi neppe valgt denne Route — man er jo engang ikke saa forhippet paa altfor maleriske Udsigter i disse Højder. Efterhaanden som vi klatrede langsomt op, blev vi dog blidere stemte mod Ydersiden; Klippen var vel ofte brat, men den bød stadig et lille Skar, en fremspringende Kant eller lignende til Hjælp for Fodfæstet; af og til stødte vi paa prægtige, brede Trin, hvis Højde dog undertiden var beregnet paa Kæmpeben. I slige Tilfælde maatte Matias tage Affaire, medens Erik og jeg hjalp til forneden; naar han var oppe, var det jo let nok for os Andre at komme efter ved Hjælp af Touget. Derimod generedes vi jævnlig ved de saakaldte mere Stene o: forvitrede Klippebrudstykker, som give efter for det mindste Tag med Haanden; dels sinkede de Marschen, og dels maatte Nr. 2 og 3 stedse være belavede paa, at slige Stene rutschede nedover. Vi avancerede derfor kun langsomt og med al mulig Forsigtighed, saaledes at vi navnlig fulgte vor gamle Regel: kun En ad Gangen i Bevægelse. Nogen egentlig Vanskelighed frembød denne Passage saaledes ikke, og Alt i Alt syntes Udsigterne derfor ret lovende; for første Gang begyndte jeg at haabe paa endelig engang at naa frem. Saa helt trygge følte vi os dog ingenlunde, og for mit personlige Vedkommende steg Spændingen tvertimod med hvert Skridt, vi kom nærmere mod Maalet, eftersom jeg kun altfor vel mindedes fra Schweiz, med hvilken udsøgt Kourtoisi Tindene pleje at gjemme en ret sjelden »Behagelighed« til Slut, saaledes at den sidste Fase: at komme op paa selve Toppen, meget ofte er den haardeste Nød at knække.

Pludselig og uventet »finge vi Sejre« — vi anede i Virkeligheden ikke, at vi vare Maalet saa nær, at et extra højt Trin uden forudgaaende Varsel bragte vore Hoveder over Tindens Niveau, og vor gamle

Fjende var saaledes endelig besejret med forholdsvis langt mindre Besvær, end der havde været Grund til at antage efter de mange tidligere Nederlag. I et Nu vare vi alle Tre paa Toppen, hvis mærkelige langagtige Flade strax kan oversees i sin Helhed. Kun paa eet Punkt, nær Randen af Nordsiden, spærredes Udsigten af en Forhøjning i Terrainet, som strax tildrog sig vor fulde og udelte Opmærksomhed, idet vi intet Øjeblik vare i Tvivl om, at det var den berømmelige Christen Smeds Varde, som her tilraabte os sit: *Hoc iter Caesaris!* »Stenen«, som den kaldes paa Aak, er nemlig i Virkeligheden en regulair, c. otte Fod høj og fire Fod bred Varde, og den staaer her som et værdigt Minde om Christen Smeds og Hans Bjærmelands Bedrift, der visselig fortjener en fremragende Plads i den norske Tindbestignings Annaler. Thi Christen Smed »staaer for sig selv«, og hverken vi eller Hornets fremtidige Bestigere kan nære nogen Tanke om at gjøre ham Rangen stridig. Det er ikke alene som Romsdalshornets første Besejrer, at han fortjener Anerkendelse; men denne voxer til Beundring, naar man drager sig til Minde, at han udførte sin Daad i den »forhistoriske Tid« — om jeg maa bruge dette Udtryk. Dengang (i 1826?) var Tindbestigningskunsten overalt i sin første Barn-dom, og den praktiske Betydning heraf fremgaaer tilstrækkelig tydeligt af den Kjendsgjerning, at der i Schweiz findes en hel Række celebre Tinder, som for en Menneskealder siden ansaaes for ubestigelige, medens de nu hvert Aar modtage Besøg — ja adskillige af dem er endog reducerede til Prædikater: en stiv Dagsmarsch for en god Fodgænger.*) Bjergenes Konge, Mont Blanc, er en af de yderst faa Berømt-heder, hvis Bestigning tilhører den forhistoriske Tid, og det fortjener saameget mere at nævnes i denne Forbindelse, som dets første Besejrer, Jacques Balmat, ligesom Christen Smed, var en jevn Almuesmand. Hvad der forøvrigt ogsaa er værd at lægge Mærke til, er den beundringsværdige Sikkerhed, hvormed Christen Smed uden Famlen rettede sit Angreb paa Hornets svage Side — thi at man kan famle ret livligt uden just at lægge an derpaa, har i hvert Fald Forf. en traurig Erfaring for. For Fuldstændigheds Skyld skal endelig tilføjes, at Eriks og Matias' nationale Tilfredsstillelse over Christen ikke syntes ganske ublandet; Erik bemærkede bl. A., at Smedens Bestigning dog ikke havde været os til nogen Nytte, og heri havde han jo grunden Ret.

En Bestigning af en betydeligere Tind har altid noget ejendommeligt Betagende ved sig, og navnlig gjælder dette, naar man staaer paa en Bjergtop, som aldrig eller dog kun enkelte Gange tilforn er bleven betraadt; her paa Hornet ville sikkert Andre følge i vort Spor, men de ville neppe have de Følelser, som besjælede os, da vi endelig naaede vore Ønskers Maal. Det vil sikkert findes tilgiveligt, at man nyder en vis Glæde, naar man har været saa heldig at virkeliggjøre en længe næret Tanke, selv om dens Formaal i og for sig har været af grumme ringe Betydning.

Vi nød nu ganske Øjeblikkets Velvære, der yderligere forøgedes ved det prægtige Vejr; kun af og til bleve vi indhyllede af lette, snehvide Smaaskyer, som strax drev videre for ogsaa at hilse paa Kalkskraatinden. Fjernt nede i Syd skimtede vi en lille hvid Plet, Aaks Hovedbygning, og da Qvam som sædvanlig havde lovet at passe paa Tinden i Kikkert, turde vi haabe, at Skimtet var gjensidigt. Under Hensyn til, at Qvam nu sex Gange havde kiget for-gjæves, var det imidlertid forstaaeligt, om han endelig var bleven kjed af denne Fornøjelse — det gav formelig et Sæt i Erik og Matias, da jeg for Spøg bemærkede, at i saa Fald blev vi sagtens ogsaa en »Skrøne« ligesom Christen Smed. Vi ansaa det derfor nok saa praktisk at konstatere vor Tilstedeværelse paa en mere solid Maade. I den Hensigt begyndte vi strax at opføre en solid Varde, til hvis Bygning Overfladens talrige løse Stene bød et rigt Materiale. En Timestid gik med til dette Arbejde, eftersom vi holdt paa, at vor Varde skulde være af prima Kvalitet; dens Beliggenhed krævede ogsaa lidt Overvejelse, thi Christen havde alt taget den ubetinget bedste Plads, og den næstbedste, lige foran hans, kunde vi ikke vælge, da Christens Varde i saa Fald vilde blive usynlig fra Aak — vi anbragte nu vor et Par Skridt vestligere. Som Overbygmester tog jeg mig Arbejdet mageligere og benyttede bl. A. Tiden til at undersøge Christens Varde lidt nærmere. Saavidt jeg kunde skønne, indeholdt den ikke Noget — og det beroer følgelig paa en Fejltagelse, naar

*) Det er forøvrigt heller ikke saa længe siden, at Stiger ansaaes for uundværlige ved Bestigningen af høje Alpetinder for at kunne traversere Gletscherspalter (crevasses) — nu anvendes de kun af Fotograferne som Attraper. Hvis man tør betragte Bjergsporten som en lille Prøvesten paa Menneskeslægtens Perfektibilitet i fysisk Henseende, behøve vi følgelig ikke at genere os for vore ærede Forfædre.

et Blad i sin Tid meddelte, at vi »i Varden fandt Aarstallet 1826, samt Navnet paa den Mand, der havde rejst den« — men uden at edelægge Varden, hvilket jeg selvfølgelig ikke vilde, var det ikke muligt at komme til Vished herom.

Toppens Form er meget ejendommelig: den ligner i hvert Fald ikke nogen af de mere bekendte Alpetinder. Vel findes der i Højalerne meget forskellige Dannelser, idet Tinderne her præsenterer sig snart som mere eller mindre afrundede Sneklupler og snart som Klippeklammer med jævne eller bratere Fald; de snefri Klippetoppe ere forholdsvis sjældnere. Men en Tind som Romsdalshornets, hvis c. 80 M. lange (o: fra N. til S.) og 40 M. brede Overflade ligger næsten i et vandret Plan, turde være en ren Sjældenhed. Heldningen fra Midten mod Randen er meget ringe; men til Gjengjæld er Skraaningens næsten lodret til alle fire Sider — unægtelig noget Andet end den »Spids«, min Fantasi have foregjøglet mig! I denne Kombination ligger Tindens Originalitet; thi Kuppeldannelserne i Schweiz mangle de lodrette Sider, og Spidstinderne have ikke den plane Overflade.*)

Topfladen, der er helt oversaaet med større og mindre Stene, er uden Spor af Vegetation; ved en lille Indskjæring i Vest deles Tinden i en større (nordlig) og en mindre (sydlig) Flade. Varmen generede just ikke, eftersom Termometret stod paa Nulpunktet. Et Kig udover Nordranden gjorde mig forøvrigt atter lidt usikker med Hensyn til min egen »Trossætning« om Hornets absolute Ubestigelighed fra Nord; men det er i hvert Fald min Overbevisning, at den sydlige Route gennem Skaret er den bekvemmeste.

Varden var imidlertid bleven færdig: 10—11 F. høj og 5—6 F. bred og følgende ret statelig at se til. Jeg anbragte nu »Flaget« paa Toppen, det vil sige jeg fastgjorde et Lommeterklæde paa Enden af en Alpestok. Til Glæde for vore Efterkommere indmurede vi dernæst i Varden min Theflaske med vore Navne og et Par Smaannotitser — jeg beklagede kun, at jeg ikke kunde tilføje Johns Navn; han havde visselig mere end nogen Anden fortjent at være med, og det anede mig nok, hvad Breve fra ham ogsaa senere bekræftede, at han vilde tage sig sit Uheld grumme nær. Prokosten havde vi alt tidligere ladet vederfares al Retfærdighed. Den sidste halve Time af Opholdet tilbragte vi da i al Fredelighed ved en Cigar. Den manglende Naturbeskrivelse af Udsigten fra Tinden maa velvilligst holdes mig tilgode; mit Kjendskab til det omliggende Terrain udover Kalskraa-tinden, Venge- og Trolldtinderne er altfor ringe, til at jeg kan give en saadan, seet fra et topografisk Standpunkt, og paa det mere æsthetiske Omraade tør jeg ikke indlade mig, fordi der efter mit Skjøn kræves en første Rangs Pen til at give en slig Skildring et saadant Virkelighedspræg, at den kun passer paa denne Tind og ikke tillige paa en halv Snes andre.**)

I Almindelighed faaer man ikke Lov til at blive ret længe paa en Tind, idet Førerne altid presse paa — vel vidende, at en pludselig Vejrforandring kan gjøre Situationen mindre hyggelig. Her var Vejret imidlertid saa straalende, at vi følte os temmelig trygge; tilmed længtes vi ikke saa grumme meget efter Begyndelsen af Nedturen. Klokken var derfor bleven 12, før vi endelig, efter to Timers Ophold paa Tinden, besluttede os til at tiltræde Hjemturen for at være nogenlunde sikre paa at naa Aak, før Mørket faldt paa. Det første Numer paa Programmet: Nedstigningen fra selve Topfladen og det

derefter følgende Stykke af Klippens Yderside nedover mod Skaret, var det ejendommeligste Moment. Klippens Brathed nødsagede os til »at debutere med at ligge paa Maven, medens vi med Benene søgte efter en passende Afsats til det første Fodfæste; ved et Kig mellem Benene kunde man øjne Træerne i Romsdalen som smaa grønne Pletter, c. 5000 F. længere nede, og Udsigten tilfredsstillende selvfølgelig ethvert billigt Krav i Retning af det Maleriske. Erik, der havde Téten, steg først saa langt ned, som Tougets Rækkevidde tillod, hvorefter jeg placerede mig en 12—14 F. over ham. Nu gjaldt det følgende blot om at faae Matias — som altsaa ikke havde Touget i Ryggen — expederet ned til os. Det vil forstaaes, at Erik og jeg fulgte Matias' Bevægelser med en vis menneskekjærlig Interesse; thi vort eget Standpunkt her var altfor usikkert til, at vi turde haabe at kunne staa imod, hvis han gled. Matias kunde følgende i saa Fald ikke vente sig nogen Hjælp af Touget, og under Hensyn hertil havde det været rettere, at han var gaaet fri paa dette lille Stykke; man ømmer sig imidlertid ved at stille Krav herom, thi Førerne opfatte det ofte som en Antydning af, at man vil lade dem i Stikken. Vi indskrænkede os derfor til at vise vor Deltagelse ved nogle højt velmente Tilraab, om han vilde være saa venlig at tænke paa vor skrøbelige Position og derfor tage sig godt iagt o. desl. Om det var af Hensyn hertil, eller om det muligvis faldt Matias ind, at han ligesaa gjerne kunde »tage sig iagt« af mere personlige Grunde, skal være usagt — nok er det, at han i Løbet af faa Øjeblikke med sin vante Sikkerhed var naaet til os. En detailleret Beskrivelse af et sligt Intermezzo tager sig paa Papiret let lidt lyrisk ud; det er maaske derfor ikke afvejen at minde om, at vor Risiko var temmelig problematisk; enhver Tindbestiger vil jo vide, at man under normale Forhold hverken snubler eller træder fejl paa Steder, hvor der er forbundet Fare dermed. Resten af Ydersiden passeredes derefter med sædvanlig Forsigtighed, men uden nogen Vanskelighed. Opinionen er som bekendt tilbøjelig til at betragte enhver Nedstigning som ulige vanskeligere end Opstigningen, og til en vis Grad gjælder det med Rette, saaledes navnlig ved Passage af bratte Isskrænter, hvor Solen ofte har smeltet de Trin, der ere blevne huggede paa Optouren, og at hugge nye fraoven kan stundom falde besværligt. For vort Vedkommende var dog snarere det Modsatte Tilfældet — maaske med Undtagelse af Begyndelsen. Og Forklaringen heraf ligger meget nær: den tidligere Spænding og Uvished havde nu givet Plads for en saare behagelig Følelse af Sikkerhed — vi vidste, at der ikke fandtes en eneste Vanskelighed, som laa over vore Kræfter. En nærmere Beskrivelse af Resten af Nedturen kan derfor neppe paaregne synderlig Interesse. Skaret passeredes uden Besvær, og videre nedover havde vi vore Smaaavarder og Kridtkors at styre efter. Uden at der passerede Noget, der fortjener Omtale, naaede vi ned til »Lillefjeldshotellet« i Vengedalen, hvor vi spiste til Aften Kl. 5.

Kl. 8 naaede vi hjem, hvor Modtagelsen viste os, at vi havde afhjulpet et »dybtfølt« Savn, og næste Morgen forlod jeg Aak og dets venlige og forekommende Beboere.

Sangfesten.

»Sangfesten« kaldte den sig, »Sangerfesten« burde den hedde. Thi at de forløbne Dage, hvor de hvide Huer saa at sige gav Kjøbenhavn dets Præg, hvor deres Indehavere for en Stund ombyttede deres daglige, borgerlige Syssel med den ulige misundelsesværdigere, at spille Helt i en stor By, at disse Dage have været en sand Fest for Sangerne, derom kan der ikke være mange Meninger. Mere trivlsomt derimod stiller Spørgsmaalet sig, om Festen i samme Grad har været en Fest for Sangen.

Skulde man besvare dette Spørgsmaal efter det Indtryk, den første Dags Præstationer, Koncerten i Rosenborg Have, efterlod, turde Svaret nærmest gaa i negativ Retning. Ikke det, at der manglede noget i det ydre Apparat. Saa godt det lod sig gjøre under de noget gnavne Vejrforhold var den store Festdag sat i Scene, og der var Søndag Eftermiddag, da den lange Procession af hvide Huer og vajende Faner bevægede sig i noverskuelige Rækker ned ad Byens Hovedgader, en hel Del af den nationale Feststemning, som, ganske vist under mere pompeuse og brammende Former, er karakteristisk for lignende Sammenkomster i Tydskland eller Schweiz, de angaa nu Sangen, Turnvæsenet eller Skytteforeninger. Men da omsider det store Apparat skulde virke paa sit eget Omraade, da den mægtige Tribune var fyldt af de 1400 Sangere og Publikum i tætte Skarer stod lyttende rundt omkring, saa turde, alt som Koncerten strakte sig

længere og længere, Resultatet have medført en Del Skuffelse. Den gamle Kjendsgjerning, at Sangerkoncerter i fri Luft, hvor der ikke kan gøres Regning paa særlige akustiske Forhold, store Bygninger som Baggrund og sligt, ere udsatte for alle mulige uberegnelige Tilfælde, viste sig at holde Stik, og end ikke den store Sangermasse kunde komme til at virke som saadan, blot ved sin Klangmasse. Meget bidrog hertil, at Programmet var valgt, som det var, altfor indviklet til at være populært, altfor højtstræbende til at kunne udføres af de for en stor Del rent elementaire Kræfter, der kunde raades over, altfor langt til at kunne underholde og altfor interesseløst til at kunne beskæftige Tilhørerne for Alvor. Det skulde synes at være en let Sag at skrive et Program til en saadan Lejlighed. Vore Visebøger ere fulde af populære Sange, Foreninger var der repræsenteret, som indenfor deres egen Kreds raade over tilstrækkelig Dygtighed til paa egen Regning at udføre dette eller hint, Kappestriden kunde altsaa være tilstede som et overmaade heldigt Moment, og endelig — Professor Gade have viist Festen den Interesse at komponere et nyt Værk, »Sangertog gennem Sundet« (Text af Martin Kok), der yndefuldt og melodieuft, med den Komponisten egne lette Humor gav en Skildring af et særligt københavnsk Exterieur. Her var altsaa alle Elementerne. Men istedetfor at benytte disse, gruppere Programmet med lettere Sager omkring Gades Værk som Midtpunkt, havde man foreskrevet de jyske og københavnske Sangere den langt besværligere og utaknemmelige Vandring, som strakte sig over ikke mindre end fem Kantater: Heises »Kong Hakes Ligfærd«, Griegs »Landkjending«, Josef Glæsers »Til Danmark« (i Parenthes sagt et magert Arbejde), Gades »Sangertog« og Lanzkys Universitetskantate. Fem Kantater! Det var formeget forlangt af Sangerne, som ikke kunde magte dem, som bukkede under for de Hindringer, de store Opgaver i Forbindelse med den under de grønne Træer indrettede Koncertsal lagde for dem, og det var formeget forlangt af Publikum, som havde ventet noget Andet og, i populær Forstand, Mere. Hvad det skulde have været, viste sig tydeligt nok af den Jubel, hvormed Udførelsen af »Hør oss Svea«, »Norges Fjelde«, »Danmark« og »Kong Christian« blev hilset. Der faldt Sangen i den rette Jordbund.

Heldigvis indskrænkede Sangfesten sig ikke til denne Dag. Den næste, i Frue Kirke, var uden Sammenligning adskillig lykkeligere. Ganske vist, Programmet var ogsaa her for langt, men til Gjengjæld stod det i kunstnerisk Henseende betydeligt over Gaarsdagens, og det ikke blot hvad Udførelsen angik. Der var først og fremmest Gades storslaaede og gribende »Viborg Domkirke«, der som bekendt skylder en jysk Sangfest sin Tilværelse, der var fremdeles et nyt komponeret, overmaade vellykket Værk af Emil Hartmann: »Mod Lyset« (Text af Martin Kok), hvori den frugtbare Komponist med en Dygtighed, som maaske ingensinde før, har løst det særligt vanskelige Problem, at forbinde det Polyfone med det Populære. Man tænker uvilkaarlig paa Händel ved denne Sammenstilling, og Emil Hartmanns Musik har i Virkeligheden i Stilen ikke faa Berøringspunkter med ham. Fremdeles mødte Viggo Bielefeldt med »Davids 8. Psalme« for Mandkor, Tenorsolo og Blæseorkester, et Værk, som bar Vidnesbyrd om, at Komponistens Talent ingenlunde indskrænker sig til Solosangen, men er forenet med en Dygtighed i Kompositionstekniken, som i ethvert Fald ved et Debutarbejde er paafaldende. Endelig var J. P. E. Hartmann repræsenteret ved sin af en ejendommelig evangelisk Plastik gennemstrømmende Psalme »Vor Kirkeder vil lukkes op« (af Grundtvigs Sangværk). Imellem disse Hovedværker var der sat forskellige instrumentale og vokale Smaaanumre ved Bistand af Frøken Diderichsen, Bassisten Hr. August Thomsen og en Strygekvartet, medens Begyndelsen dannedes af Hartmanns storslaaede Indledningsmusik til Universitetets Jubelfest. At Sangerne, beskyttede af Kirkens høje Hvælvinger, maatte finde heldigere Betingelser for deres Præstationer end under Rosenborg Haves grønne Træer, kunde man sige sig iforvejen. Anlagde man derfor sin Bedømmelse efter en mere almindelig Maalestok, der ikke indeholder Grader for Finheden, saa var der heller ikke noget Væsenligt at bemærke. Kormassen kunde udfolde sig stærkt og mægtigt, som den skulde, og mindre Uheld tør der ikke lægges Vægt paa. Ligesom Gaarsdagen dirigerede Kapelmusikus Lanzky Fælleskoret og de københavnske Foreninger, Domorganist de Meza de jyske Foreninger.

Det er allerede nævnt, at Kappestriden, modsat hvad der plejer at være Tilfældet ved udenlandske Sangfester, ikke var indgaaet som noget egenligt Led af Festlighederne. Kun de jyske og de københavnske Foreninger sang hver for sig en enkelt Gang begge Dage. Uden at træde Nogen for nær tør det siges, at Sammenligningen mellem de to Sangerkorps ikke faldt ud til Gunst for Kjøbenhavn. Det var ikke blot selve Materialet, Stemmerne, som syntes at besidde friskere og kraftigere Kvalitet hos Jyderne, men ligesom der overhovedet hos disse fandtes større Præcision og Sikkerhed, saaledes var deres Foredrag ligesom præget mere af Forstaaelse af hvad de sang. Om Jyderne som saadanne kunne gjøre Fordring paa nogen musikalsk Superioritet fremfor Hovedstadens

*) Da det muligvis kan have lidt Interesse for Lærerne, skal til Sammenligning anføres Overfladens Beskaffenhed m. m. ved et Par af de højeste Alpetinder, det vil sige saaledes som Forf. har truffet dem; thi Formerne veksle jævnlig, hvorom Optegnelser fra forskellige Tider noksom vidne; Højderne holde sig derimod temmelig konstante. Mont Blancs Tinde er en buet Sneflade, der strækker sig fra Øst til Vest i en Længde af c. 50 F., dens Bredde er 7—8 F. En lodret Væg paa flere tusind Fods Højde begrænses Galenstocks Tind i Øst, medens den fra Vest til Øst fremtræder som en hvælvet Snekuppel. Toppen af Mt. Rosa er en svagt afrundet, snefri Klippetinde med Plads til en 7—8 Personer. Det sidste Stykke for Mt. Rosas Tind frembyder lidt Lighed med Skaret, forsaavidt som det fører op gennem en brat Klippe-ende; men denne er en Del mere »svimlende« end Skaret. Til Jungfrau's højeste Snetind fører en skarp Kam paa ikkun 10—12 Tommers Bredde, hvis Vægge efter Professor Désors Maaling til begge Sider falde af med en Heldning af 60—70 Grader; selve Toppen er en afstumpet Spids af et Par Fods Diameter, saaledes at tre Mennesker akkurat kunne sidde paa Yderranden, naar de grave et Hul i Midten.

**) En Tydsker udtrykte sig engang ved en lignende Lejlighed lidt mere pompeust saaledes: »Ein grosses glänzendes Stück Erdoberfläche lag zu unsern Füßen; die Herrlichkeit des Bildes zu zeichnen ist der Feder unermügend« — at den brave Tydsker efter den Begyndelse er »überschwänglich« paa adskillige Sider, turde det være overflødigt at tilføje.

Raabjerg Kirke. Tegnet af Oscar Herschend.

Sangfesten i Kjøbenhavn. Sangertoget begiver sig fra Koncerten i Rosenborg Have til Banketten i Ridehuset.

Befolkning, bliver nu rigtigt nok et andet Spørgsmaal. Det er vistnok rigtigere at søge Grunden til deres heldigere Stilling i den Omstændighed, at deres Sangforeninger som Regel rumme alle Samfundslag, de højere saavel som de lavere. Her i Kjøbenhavn er dette Forhold forsaavidt forskelligt, som Studenterne og en Del af Handelsstanden holde sig borte fra disse Fællesmøder. Det er vanskeligt at se nogen virkelig afgørende Grund for dette Forhold. At det virker daarligt, uheldigt ved at uddybe Standsforskjellen og uheldigt fordi det hindrer Tilførsel af de aandelige Kræfter, Sagen trænger til, er en given Sag. Vi ere ikke rige, vort lille Folk, og hvad der splittes, det spildes.

A. II.

Til Forandring.

Det kan hændes engang,
at jeg synger en Sang,
der er frejdig og glad
som et nysprunget Blad,
som en Rose ved Dugdraabens Væde,
som en Tone, der dirrer af Glæde.

Vi har sunget saa tidt
om det Godes Fallit,
om de kappede Flag
og om Haabets Bedrag,
om de knugende Løve, der spænder
med Nødvendigheds jernhaarde Hænder.

Vel er Livet en Dyst,
og ej Alting er lyst;
men i Sorgernes Daab
faae vi Længsel og Haab, —
baade Sorgen og Glæden er hellig,
de kan modes og virke i Fællig.

Og jeg mindes engang,
hvordan Stemmerne klang
i det Lyse og Fri
som en Vaarmelodi,
som en Haaben, der sejrende kæmped, —
om end Jubelen var noget dæmpet.

Som en Vaarmelodi?
Er da Vaaren forbi?
Nej, den kommer jo frit
paa sin gamle Visit —
Vi har længe nok klynket og klaget,
lad nu den være med her i Laget!

Tyge Broge.

Et "meeting" af "four in hand"-Klubben i Hyde Park.

Korrespondance fra London til "Illustreret Tidende".

En bekendt Englænder, Mr. Samuel Rogers, plejede at fortælle, at en Groom i hans Tjeneste, med hvem han i alle Henseender var tilfreds, pludselig opsagde sin Plads — "fordi hans Herre var saa kjedelig, naar de kjørte sammen i Giggen." Dette er en af Følgerne, føjede Rogers til, naar man ikke kan eller ikke har Lyst til at tale om Heste med en fuldblods Englænder. — Af denne Udtalelse vil man forstaa, at Interessen for Heste maa være stor mellem Englænderne, og der eksisterer vist heller intet Folk, hos hvem Kjærligheden og Beundringen for disse Dyr er saa udviklet, selv ikke Araberne undtagne. Hvor populaire ere ikke Væddeløbene i dette Land, hvor gaaer det ikke fra Mund til Mund, hvilken Hest der har sejret ved dette eller hint Løb, og hvor nøje kjende ikke de Fleste de Heste, der høre til *"the turf"*, og deres Egenskaber! Væddeløbshestene ansees som tilhørende Alle, Ejerne spille en underordnet Rolle, og de ville navnlig aldrig tænke paa at ride deres Heste ved noget Løb, hvormeget de end ellers ere passionerede Ryttere. Anderledes er det, naar det gjælder at kjøre, thi da vil man ved enkelte Lejligheder se de ædle Lorder, høje Aristokrater af den engelske Adel, trone paa Bukken af deres Vogne og selv føre Pidsk og Tomme.

Kunsten at kjøre to Heste er dog ikke det, som disse Herrer lægge an paa: det er et vældigt Firspand, de sætte en Stolthed i at kunne tumle. For nogle Aar siden dannedes der en Klub, som blandt Andet satte sig for at udvikle og opmuntre den Idræt at kunne kjøre et Firspand, og Stifterne kaldte den *"four in hand"*-Klubben. Det er ikke nogen let Sag at blive Medlem af denne Klub, thi foruden at det er nødvendigt, at man indtager en vis social Stil-

ling og at man besidder de store Midler, som udkræves til at holde det overordenlig kostbare Spand i den til de mindste Detailler fuldstændigste Orden, saa maa Enhver gennemgaa forskellige Formaliteter, forinden han optages i Klubben. Saaledes maa Alle mindst i et Aar selv have kjørt et Firspand og derved altsaa erhvervet sig en betydelig Færdighed; de ere da kvalificerede til at optages i *"the coaching club"*, hvor de yderligere perfektionere sig, og kunne da efter et eller flere Aars Forløb optages i *"four in hand"*-Klubben. Disse Klubber holde hver eet eller to Møder aarlig, ved hvilke Medlemmerne selv kjøre deres Firspand, og deres Forsamlingsplads er Hyde Park, hvor en talrig Menneskemasse indfinder sig, for Manges Vedkommende for at se og beundre, for Andres for at sees og beundres. Iaar holdt *"four in hand"*-Klubben sit *"meeting"* Onsdagen efter Derbylobet, og det er dette Møde, vi ville beskrive for vore Læsere.

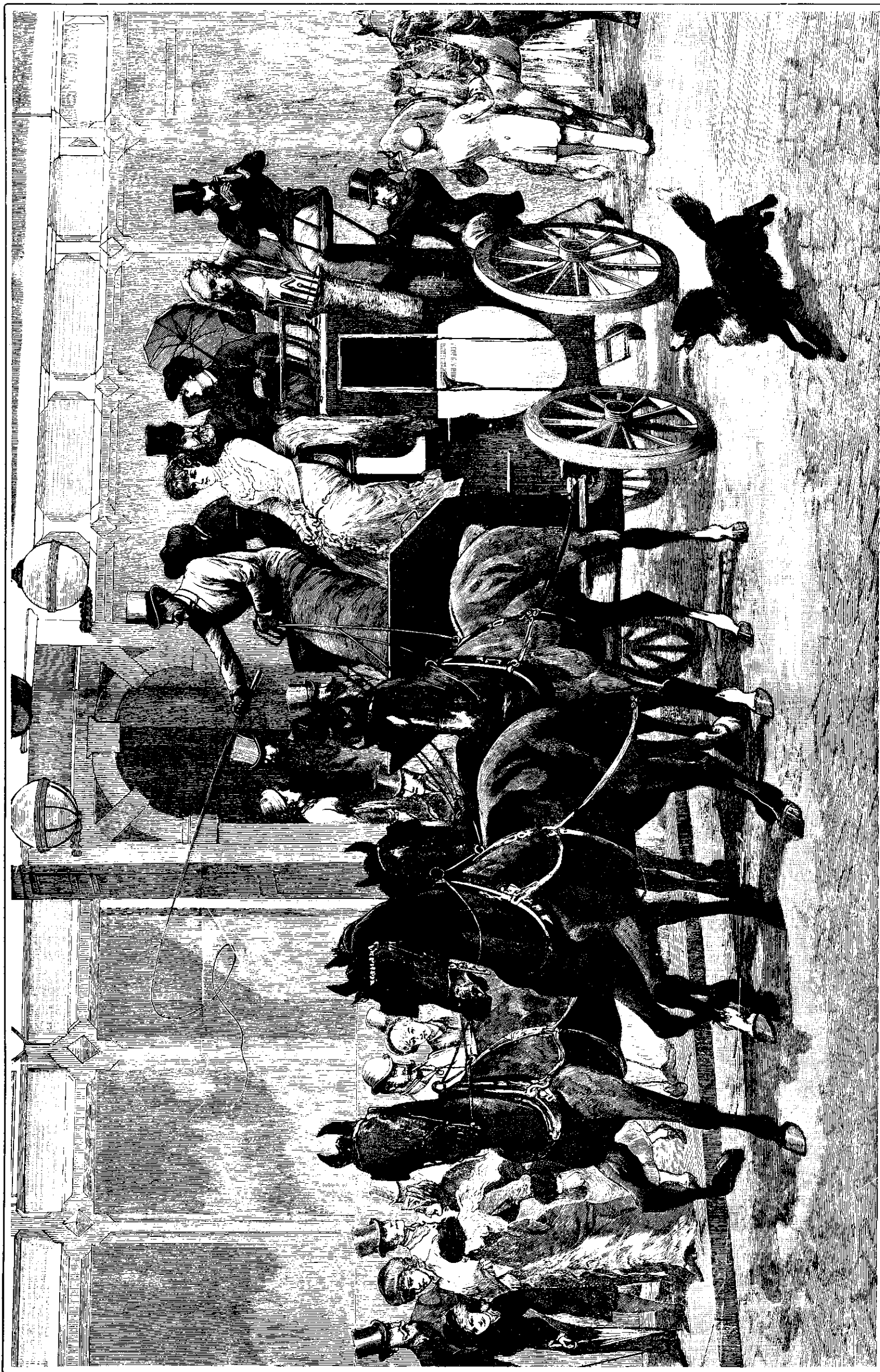
Hyde Park er med Rette Londons Stolthed, og det er beundringsværdigt, at man i denne By, hvor Arealet saa at sige sælges i Tommevis, har beholdt en saa uhyre Strækning til et Parkanlæg, navnlig naar man tager Hensyn til den store Mængde *"squares"* og andre Parker, som findes overalt i denne By, der næsten har tre Gange saamange Indbyggere som hele Danmark. Naar man befinder sig i Hyde Parks skyggefulde og velvedligeholdte Alleer, kan man næsten ikke tro, at man er midt i London. Løvet, Græsset, Alt er friskt og grønt, Faarene græsse fredelig paa de udstrakte Plainer, og Luften er klar og ren. Om Formiddagen bevæger den fashionable Del af Befolkningen sig tilhøst i Parken, om Eftermiddagen tilvogns, og *"the fashion's"* Love ere saa strenge og overholdes saa punktlig, at man fra Kl. 1 om Eftermiddagen ingen Ryttere eller Ryttersker vil møde, medens fra Kl. 5 Kjøretøjerne vælte ind med deres elegante og mere eller mindre skjønne Indhold. Mødet den omtalte Onsdag bevirkede dog en Undtagelse fra Reglen; det var ansat til Kl. 12, men allerede et Par Timer forinden begyndte Fodgængerne at indfinde sig, noget senere Kjøretøjerne og Rytterne. Alle begav sig til den Allee, der løber parallelt med Rotten Row, men som er meget bredere end denne, og strækker sig i lige Linie — omtrent $\frac{1}{4}$ dansk Mil — fra Hyde Park-Corner til Grænsen af Kensingtonsgaardens. Langs begge Sider af Kjørevejen var hensat en dobbelt Række Stole, der hurtig besattes af Skarer af Damer, og som saaledes dannede en uendelig Linie af Hoveder, i hvilke den engelske kvindelige Skjønhed i rigt Maal var repræsenteret. Tre, fire Rækker Vogne bevægede sig langsomt fremad, for den ene efter den anden at indtage den Plads, som det beredne Politi anviste dem, og efterhaanden dannedes to Rækker paa hver Side af Vejen, saaledes at der blev en tilstrækkelig bred Plads i Midten af denne, hvorigjennem Klubbens Vogne frit kunde passere.

Den Luxus, som Englænderne anvende paa Heste og Vogne, er for velbekendt, til at det behøver at nævnes, at der imellem de utallige Kjøretøjer fandtes en stor Mængde Heste af det reneste Blod og Vogne, hvis elegante og lette Bygning samt øvrige Udstyrelse kunde rivalisere med Alt, hvad andre Lande frembringe i denne Retning. Hvad Damerens Toiletter angaaer, da vare de Fleste iforte Formiddagsdragter, der udmærkede sig ved en elegant Tarvelighed, medens Andre vare indhyllede i Kostumer, hvis Snit, Stoffer og Farver mere passede til et Karneval. Det stærke Sollys og den klare Luft røbede mangan en lille Hemmelighed; saaledes var deres Tal ikke ringe, som — ofte i en altfor høj Grad — havde benyttet den røde og hvide Smink, samt det Middel, hvormed det smukke Kjøns ofte forstaaer at give sine Øjne det store og smægtende Udtryk. Dog maa det bemærkes, at de, der saaledes havde kaldt Kunsten til Hjælp, i Reglen vare Damer af den Alder, man helst undgaaer, at tale om, — de yngre udmærkede sig som oftest ved deres kraftige og friske Udseende, og ikke faa havde smykket sig med kokette Skjønhedspletter, som synes igjen at komme i Mode. Den engelske Smag med Hensyn til Klæde- dragten afviger som bekendt meget fra Smagen i Almindelighed; sædvanligvis forekommer den noget forunderlig, saaledes i Sammensætningen af Farver og Stoffer. Vi ville tage islæng imellem de mange luxueuse Toiletter og beskrive en Dame, der sad i en smuk og magelig Wiernervogn, med en paryksmykket Kudsk og pudset Tjener paa Bukken. Hendes Alder var ubestemmelig — et let Slør skjulte hendes Træk — paa Hovedet bar hun en koket lille Straahat, besat med straalende Blomster, over Skuldrene en kostbar Pelskrave, Kjolen var af et let Stof, storblostræt i lysegraa Bund, Hænderne og Armene op til Albuerne vare bedækkede med lange svenske Handsker, og endelig holdt hun i Haanden en uhyre opslaaet Parasol af karmoisinrødt Flojl, besat med lysegule Knipflinger. Ejeren af

denne Paafugl tog sig meget tarvelig ud i sin mørke, ensfarvede Dragt og bemærkedes næsten ikke ved Siden af al denne Pragt og disse stærke Farver. Om den herskende Mode i Klæde- dragten var det vanskeligt at danne sig nogen Mening, thi alle Moder syntes at være repræsenterede; der var ikke to Hatte, der lignede hinanden, de vexlede fra de største og forunderligste Former til de mindste, fra det sværeste Flojel med uhyre Fjer til de letteste Straahatte med spraglede Blomster og Fugle, og ligesaa gik det med Snittet og Farven af Kjolerne. Snart vare de besatte med store Puffer, Ophæng og Garneringer, snart fuldstændig glatte, — kun Et er vist: at hvad enten man følger Moden eller ikke, saa gaa Damerne her ofte til den yderste Yderlighed i Smagen, det være sig i Snit eller Farve, og ikke sjældent seer man kvindelige Skikkelser, udyntede paa en saadan Maade, at de se mere ud som Karikaturer end som Damer, klædte paa efter Moden. I Forbigaaende vil det ikke være uden Interesse at nævne, at man her for Øjeblikket arbejder paa at give Stedet til en hel Revolution i den kvindelige Dragt, saaledes at Kjolen og de nedre Klædningsstykker skulle afskaffes og erstattes af Unævnelige. Der findes en Udstilling i Piccadilly, hvor alle Slags Modeller af denne nye Dragt for Kvinder forefindes, og det vil maaske ikke vare længe, før man her kan møde Damer klædte paa *à la turque*.

Efter at Opstillingen af Vognene havde fundet Sted, begyndte Ryttere og Ryttersker at indfinde sig. Mange ere af den Mening, at Englænderinder ikke tage sig ud til deres Fordel, naar de ere tilfods; de lange Skridt, de ofte tage, misklæde unægtelig, men til Gjengjæld er der neppe Nogen, der tager sig bedre ud til Hest, og det er en Fornøjelse at se disse modige Amazoner tumle deres Heste. Her kom nu det ene Selskab ridende efter det andet, snart i Galop, snart i smidigere Gangarter, gamle Gentlemen med deres Rideknægte efter sig, stramme Dandys, gjørende Kur til de unge Damer, de ledsagede, og som i deres snevre, korte Ridekjoler, med den lille Ridepidsk i Haanden og et fornøjeligt Smil paa Læberne saae højest indtagende ud. Den Ro og Flegma, som den engelske Nation besidder, er ofte misundelsesværdig, her red de igjennem disse tætte Rækker, i en Grad ligegyldige og uforstyrrede, som om de ikke anede, at Tusinder af Blikke uaf-ladelig hvilede paa dem, og at de idelig vare udsatte for Mængdens kritiske Bemærkninger. De engelske Herrer ere i Regelen meget gode Rytter, men hvormeget de end latterliggjøre deres franske Naboer i denne Egenskab, saa afgive de selv ofte Anledning til Moro, naar deres Arm og Benbevægelser under et kort Trav overskride Grænsen for hvad man sædvanlig anseer som god Ridning.

Kort før Klokken slog tolv, viste det første Firspand sig; den Kjørende var en ældre Herre, der med en øvet Kudsk store Ro og Sikkerhed styrede det rolige Spand, bestaaende af fire overordenlig smukke Heste. Seletøjet var let og frit for smagløse Beslag, Voguene, som benyttes, ligne nærmest vore gamle Postvogne, lysegule, med sort Ruf og alle Beslagene af Staal, der holdes skinnende som Sølv. Det Forunderligste ved disse Kjøretøjer er, at der næsten aldrig sidder Nogen indeni, Herrer og Damer have Plads ovenpaa Ruffet, paa de der anbragte Sæder. Ved Siden af Kudskene kunne To sidde, og bagved er der Plads til Sex eller Otte, det bageste Sæde indtages af to *grooms*, der sidde stive og gravetiske med korslagte Arme, men stedse opmærksomme og rede til hvert Øjeblik at springe ned og være paa Siden af Forløberne. Slag i Slag kom nu den ene Vogn efter den anden, til der tilsidst havde passeret otte og tyve, alle besatte med Damer og Herrer og lignende hverandre meget i den ydre Udstyring; Hestene vare prægtige Dyr, og det var vanskeligt at afgjøre, hvilket Spand der var det fortræffeligste. De kjørte til det fælles Modested ved Enden af Parken, og efterat de alle vare komne tilstede og Medlemmerne indbyrdes havde beundret og mønstret hverandres Kjøretøjer, blev Signalet givet til at starte. Det lange og prægtige Vogntog aabnedes af Lord Maclesfield, derefter kom Lord Castlereagh, ved hvis Side Prindsen af Wales havde taget Plads, den tredje Vogn blev kjørt af Lord Beresford, og paa den befandt Prindsens to ældste Sønner sig, og saaledes passerende de otte og tyve Vogne i langsomt Trav forbi de Tusinder af Tilskuere. Paa en lille Plads, som Politiet holdt ryddelig, holdt en elegant Façon, forspændt med to Skimler, i hvilken Prindsessen af Wales og Prindsessen af Sachsen-Weimar befandt sig, og efterhaanden som Vognene passerede, hilste Alle med stor Ærbødighed paa deres beundrede Prindsesse. Efter denne lange Defilé kjørte Klubbens Medlemmer ud af Parken, og de fleste endte deres *meeting* i Hurlingham, hvor der indtoges en *uncheon*. Andre vendte tilbage til Parken og vedblev i nogle Timer

En four in hand. i London.

at kjøre om i Alleerne. Neppe var det sidste Firspand kommet forbi, før Vogne, Ryttere og Fodgængere, alle imellem hverandre, satte sig i Bevægelse for ogsaa at komme ud, og man kan ikke noksom beundre den forbausende Ro og Orden, der udvises ved en saadan Lejlighed, hvorledes disse Masser lempe sig efter hinanden og rolig oppebie de Øjeblikke, da de kunne komme nogle Skridt frem, for da atter at standse.

Hvad man ved disse Moder faaer at se af »four in hand«-Klubben og dens Medlemmers Færdighed i at kjøre, er ikke meget, Vognene passere Tilskuerne to Gange, og man faaer Lejlighed til at beundre det store Antal fertrulige Heste; men dette sammen med det Liv og Røre, der bliver udfoldet, er i høj Grad interessant; for ret at nyde den hippologiske Side af Sagen, maa man være enten Hestekjender eller Engländer. For de sidste er denne Dag en Begivenhed, og for Medlemmerne af *high life* danner den et Led i den lange Kjæde af Adspredelser, hvorpaa deres Liv er saa rigt.

Et praktisk Udbytte har denne Bevægelse havt, idet der i Sommermaanederne bydes Publikum Lejlighed til at kjøre med Fire; hver Morgen holder et Antal *four in hands* i Piccadilly udenfor »the white horse cellar«, og for en Guinea kan man kjøre enten til Brighton, Oxford eller Hampton. Som en Afveksling fra den varme Koupé og Togets ilsomme Flugt, er Kjørselen paa Toppen af en af disse Vogne meget behagelig, og Mange benytte sig af denne Lejlighed til at gjøre en Dags Udflugt til de yndede Steder. De Kudske, der kjøre disse *four in hands*, ere forarmede Adelsmænd eller Officiere, der paa denne Maade gjøre sig en Fortjeneste, som ingen Gentleman behøver at undse sig for. Den vedføjede Tegning fremstiller en *four in hand* optagende Passagerer til en Dags Udflugt.

Hexen fra Tivoli.

En Historie fra Sabinerbjergene

Richard Vosz.

(Fortsat.)

Som stukken af et giftigt Kryb foer Sibylla op. Det Udbrud, der alt svævede hende paa Læberne, døde hen i en Stønnen. Medens hun aandeløs, med vidt opspilede Øjne, stirrede efter den forsvundne Sandro, vidste hun, hvad der vilde komme, saa hun pludselig ligesom i et indre Syn hele sin Fremtid — hun saa sin Broder, Briganten, hun saa den Elskede, den Forhadte, Sbirren, hun saa sig selv, Hævnerinden. Og alle tre vare de blege og blødt af dødelige Saar.

Med et Skrig sank hun sammen. Hun kunde se ind i Fremtiden, hun var Sibylla.

Da hun ved Morgengry vaklede tilbage ind i Templet, fandt hun paa Tærskelen et lille Helgenbillede af Bronze af den Slags, som man plejer at bære paa Brystet til Beskyttelse mod onde Magter. Hendes første Tanke var at slynge Talismanen fra sig dybt ned i Afgrunden — men hun betænkte sig og gjemte hastig, ligesom i Angst, det lille Billede ved sit Bryst.

Samme Dag fandt Begravelsen Sted.

Formummede dels i røde, dels i sorte Kutter kom Ligbærerne med to lange, smalle og lave Kister, den ene tømret af stærkere Planker og broget malet, den anden lavet af uhøvede Brædder.

Da de jordiske Levninger af Don Cesana vare blevne lagte i den bedste Kiste, Laaget sømmet til og et gammelt guldbroderet Tæppe bredt over Kisten — en Ære, der ellers kun blev Signorer til Del — beredte Brødrene sig til ogsaa at lægge Donna Cesanas Lig i den anden, simplere Kiste, for hvilken der kun var bestemt et farveligt sort Klæde. Da aabnedes Døren, der førte ind til det op til Templet stødende Hus, og Sibylla traadte ind i Helligdommen.

Hun havde iklædt sig sin Moders røde Silkekjole, en Pragtklædning, som allerede var gaaet i Arv igjennem flere Slægtled af Familien Cesana og som den ene Sibylla havde baaret efter den anden. I rige, yppige Folder omsluttede det svære Silkestof Pigens ranke Figur, og hun saae ud som en Dronning. Om sine Skuldre havde hun kastet en Mantille af purpurfarvet Fløj, og paa Hovedet bar hun over en Blomsterkrands af Sølv et langt sort Slør, der naaede hende helt ned til Fødderne og som indhyllede hele hendes Skikkelse.

Som var hun paa en eneste Nat bleven til fuldmoden Kvinde, stod hun der mørk og højtidelig midt imellem Mændene, der skottede til hende fra deres Munkehætter.

»Ingen vove at røre min Moder!« bed hun med dyb, rolig Stemme. Og da de raadville bleve staaende, tilføjede hun: »Gaa Jer Vej og vent derude, indtil jeg kalder Eder.«

Tause adlød de og lukkede Døren efter sig.

Et Øjeblik efter horte de Hammerslag, men Ingen vovede at træde ind i Templet. Imidlertid stimlede stadig Folk til, og snart var den hele Plads udenfor Sibyllatemplet fuldt pakket af Mennesker.

Endelig blev Døren aabnet paany. Med sit Ansigt skjult bag Sløret traadte Sibylla hen paa Tærskelen og pegede taus ind i det Indre af Templet. Derpaa trak hun sig atter tilbage.

Mændene fandt den Døde lagt i Kisten, denne tillukket og dækket med den røde Fløjls-Mantille, saa at den ved Siden af den anden saae ud som en Fyrstindes Sarkofag. I samme Stund kom Præsten og banede sig Vej igjennem Folket, der ærbødigt veg tilside for ham og hans store Følge af Diakoner, Munke og Kordreng. Præsten vilde give et Exempel.

Ligbærerne hviskede til hinanden indbyrdes; derpaa traadte først de i de hvide Kutter hen til Mandens Kiste og bar den ud af Templet. Da de Sortklædte vilde til at følge efter med den anden Kiste, tilhviskede Sibylla dem med en bydende Haandbevægelse, at de skulde blive tilbage, og stillede sig selv hen ved Moderens Kiste.

Præsten havde heller ikke villet det anderledes: det skulde være to fuldstændig adskilte Begravelser, en Kristens og en banlyst Kvindes.

Under Klokkernes Lyd ordnede Toget sig udenfor det gamle Tempel. Gejstligheden gik i Spidsen, medens et sort, med Flor omvundet Kors bares forrest, og fulgt af den anden halve Del af Byens Indbyggere satte Ligtøget sig i Bevægelse.

Under højtidelige og pompense Ceremonier sænkede Kisten i Jorden paa Kirkegaarden; der var kun gravet een Grav paa dette Sted.

Først da Klokkeklengen var forstummet, bed Sibylla Mændene at løfte Moderens Kiste op. Selv skred hun ene tæt bagefter som den eneste Sorgende. Sløret beholdt hun for Ansigtet, men hun bar sit Hoved stolt oprejst, saa at hun snarere lignede en Triumferende end en Sorgende. Saaledes opfattedes idetmindst hendes Holdning af Befolkningen, der havde samlet sig i tætte Skarer udenfor Kirkegaardsporten. I forreste Række stod alle Familien Sebastianos Venner og Paarørende, deriblandt Sandros Moder i stiveste Puds og omgivet af en Mængde Kvinder.

Ingen hilste Kisten. Ene Angsten for »la strega« kvalte et Udbrud af de lidenskabelig ophidsede Følelser.

Sibylla syntes at vide dette. En mørk Ild flammede i hendes Øjne; hun slog Sløret tilside og kastede et fjendtligt, udfordrende Blik paa Mængden. Da Ligbærerne, der begyndte at føle sig uhyggelig tilmode, vilde skynde sig, bed hun dem at gaa langsomt. De adlød strax.

Paa et afsides Sted af Kirkegaarden blev Kisten sat ned i en ikke dyb Grav, som hurtig blev tilkastet.

Sibylla blev ved sin Moders Grav, indtil Mørket brød frem. En næsten fanatisk Kjærlighed til den Afdøde havde bemægtiget sig hende. Faderen, hvem hun havde holdt af til Trods for hans Raahed og hele utilgængelige Væsen, havde hun begyndt at hade. Ogsaa paa sin Broder tænkte hun meget. Hvorledes skulde hun kunne forebygge den Skjæbne, der truede ham, og hvorledes den, der truede den Anden? Paa sig selv tænkte hun ikke. Den Ene Sbirre, den Anden Bandit! Thi herimod formaaede ingen Søsterkjærlighed at bevare ham. Det var ham forud bestemt at blive Brigant, som hende at blive Seerske: hun og han vare jo begge ægte Cesanaer — hvad kunde det saa vel hjælpe, hvad hun gjorde? Men forsøge vilde hun dog.

Med denne Beslutning rejste hun sig fra Graven; hvorledes hun skulde udføre det, det stod kun utydeligt og dunkelt for hende, men det vilde vel nok i rette Tid falde hende ind — blive hende indgivet. Saa urokkelig fast troede hun allerede paa det Vidunderlige, paa at hun villieløs stod under en hemmelighedsfuld, frygtelig Magts Paavirkning.

Med Besvær rev hun sig løs. Over sit Hoved følte hun et tungt, brændende Tryk, saaledes som Moderen altid havde klaget over. Hun begav sig hjem, klædte sig om, ventede, til Maanen var staaet op, og steg derpaa modig ned i Kløften; endnu i denne Nat maatte det første Skridt gjøres; hun turde ikke tøve.

Umiddelbart ved Templet førte et brat Sti nedad. Kun Faa havde Mod til at betræde den, mindre fordi den var farlig at gaa, end af Frygt for de Dæmoner, som antoges at holde til nede i Afgrunden. Hvor mange højtidelige Processioner end Tivolis Gejstlighed havde foretaget rundt om Kløften, hvor kraftigt man end var gaaet tilværks med Vievand, Røgelse og

Besværgelser, hvor talrige Kors man end havde indhugget rundt om paa Klippernes Sider og i Grotterne og hvor mange Billeder af Madonna man end havde anbragt der som Værn mod de onde Aander — de vilde dog ikke vige af Stedet.

Om end Sibylla siden sin spæde Barndom var fuldt fortrolig med Stedets Rædsler, saa havde hun dog endnu aldrig dristet sig til at betræde Kløften ved Aftentide. Siden hun nu imidlertid havde faaet en Art Vished for, at hun selv var af dæmonisk Natur, kjendte hun ikke nogen anden Gru end den hos sig selv.

Uden at udvise synderlig Forsigtighed famlede hun sig frem langs Klipperne, i hvilke der dengang endnu ikke var sprængt nogen Vej eller hugget noget Galeri. Det vilde Oliventræs og den tornede Mastiks Grene maatte yde hende Støttepunkter; undertiden syntes hun at svæve over Afgrunden, men da hun kjendte den svimlende Sti ligesaa godt som Rundgangen over det fædrene Tempelhus og tilmed var sig sin sibyllinske Kraft bevidst, gjorde hun selv i Maanens gjækkende Skjær ikke et eneste Fejltrin. Paa Steder, hvor Grene slog sammen om hende, eller hvor Maanelyset endnu ikke var trængt hen, ventede hun, før hun skred videre, indtil hendes Øjne havde vænnet sig til Mørket. Dybt nede under sig saae hun Anio vælte sine brusende Bølger, og hun følte sit Ansigt vædet af Støvregnen fra de mange smaa Vandfald, der paa alle Sider skummede frem. Endelig nærmede hun sig sit Maal. Mere og mere snævre Kløften sig sammen; det var næsten, som om Klippevæggene mødtes; i uhyre, fantastiske, spøgelseagtige Dannelser hævede et Virvar af maanelyste Klipper sig højt op fra alle Sider om den unge Pige. Det suste og bruste over hende, under hende, omkring hende, og Grunden ligesom vaklede for hvert af hendes Trin. Over noget lavt, næsten uigjennembrængeligt Krat, et Vildnis af Slyngeplanter og Siv, Skræpper og kæmpemæssige Bregner saaes den mørke Indgang til en Hule, der syntes at føre ned til selve Underverdenen. Næsten bedøvende var den Larm, der trængte op af Aabningen til Hulen: en Syden og Brusen, en Brølen og Dronen, saa stærk, at selv et Tordenskræld vilde være blevet overdøvet deraf. Tætte Skyer af Vanddampe bolgede ud af Hulen.

Sibylla ventede, indtil hun følte sit Hjerte slaa mindre stærkt; derpaa skred hun modig fremad, ned i det mørke, hemmelighedsfulde Dyb.

Hun befandt sig i en høj Grotte, en vældig Spalte i Klippen. Saavidt det var muligt at skjelne i det tætte Mørke, der herskede her, syntes i Hulens Baggrund en mægtig Søjle, belyst af et svagt, magisk Skjær, at rejse sig i Vejret, og herfra var det, at Tordenen kom. Det var Anio, hvis Hovedmasse her styrtede sig lodret ned ovenfra. I faa Skridts Afstand fra den dristige unge Pige banede Strømmen sig fraadende og sydende i vilde hvirvlende Løb sin underjordiske Vej. Det var Neptunsgrotten.

Halvt bedøvet af den vældige Larm krøb Sibylla sammen paa Grottens fugtige Stene, medens af og til en Bølge skummende slog op mod hendes Fod. Saaledes forblev hun en Stund. Først da Maanen kastede sine Straaler ind igjennem Klipperevnen, og Vandfald og Grotte pludselig som ved et Trylleslag belystes af et blaalt Skjær, medens en pragtfuld Maaneregnbue hvævede sig over Afgrunden, først da stod hun op, traadte hen til Klippens Rand med hævet Aasyn og udtalte langsomt og højtideligt en ældgammel sibyllinsk Besværgelse, der var gaaet hende af Minde siden hendes Barndom, men som pludselig Natten forud atter var faldet hende ind. Derpaa bojede hun sig ned, plukkede en lille bleg Blomst, der voksede i en Revne i Klippen, drog sin Faders Dolk frem fra sit Kjøleliv, ridsede sig med den i Armen og lod tre Draaber Blod falde ned i Blomstens Bæger; Dolken kastede hun ud i de fraadende Strømhvirvler.

Da den sælsomme Glands om hende blegnede og Farveskjæret over Faldet sluktes, gik hun.

Hendes Broder var usaarlig nu, det vidste hun. Kun een eneste Kugle kunde træffe ham — over denne ene havde hun ingen Magt.

Allerede for Solopgang sad Sibylla og syede af Skindet af en vild Kat, som hendes Fader engang havde skudt, en lille Pung og lagde deri den lille blege, af de tre Bloddraaber rødne Blomst. Snoren, hvorved Pungen skulde bæres, flettede hun af sit eget Haar. Da hun var færdig hermed, pakkede hun i en Kurv sammen hvad Spiseligt der fandtes i Huset: en Pose Majsmel, en Flaske med Olie og en Snor med tørrede Anioforeller. Ogsaa nogle af sin Faders Klæder pakkede hun sammen og fyldte en Sæk af Gedeskind af den Slags, hvori Mosten opbevares ved Efteraarstide, med Vin. Derpaa bandt

hun sit hvide Tørklæde om Hovedet, løftede Kurven op og beredte sig til at forlade Huset. Da hun stod paa Dørtærskelen, tøvede hun og vendte sig endnu engang om.

»Det hjælper jo dog intet.«

Med disse Ord tog hun Faderens Bøsse ned af Væggen, hængte den over Skulderen og stak til sig, hvad hun fandt af Krudt og Kugler. Derpaa traadte hun ud af Døren, lukkede denne godt efter sig og lagde Nøglen bagved et antikt Kapitæl, der tjente til Sæde udenfor Templet.

Det var en mojsommelig Vandring gennem de ensomme Bjerge, med den tunge Byrde paa Hovedet. Men hun følte en saadan Tynge paa Sjælen, at hun ingen Følelse havde for de legemlige Anstrengelser. I ligelig Skridtgang, med begge Armene over kors over Brystet, steg hun opad over de mange nedstyrtede Rullestene og gennem Bjergbækkenes tørre Lejer. Dybt under hende, saa langt Øjet naaede, laa glødende i Sollyset den romerske Kampagne; langt, langt ude i det Fjerne smeltede Himmel og Hav sammen til Eet.

Af og til skyggede hun med Haanden for Øjnene og mønstrede en eller anden Hyrdes usle Stenhytte eller ham selv, der, klædt i Skind, lænede sig til sin lange Stav, medens hans Hjord græssede over og under ham. Han saae den ensomme Vandrerske og sang en tungsindig Ritornel over til hende, men han fik intet Svar.

Flokke af brune Klippehøns lob over hendes Vej; uophørlig smuttede de vævre Firben i Græsset, funkende i alle Farver, som om det var Regnbuestraaler. der gled gennem Blomsterne og de stærkt duftende Urter, og fra de vilde, mørktlovede Buskads dukkede de sorte, halvville Bjergfaar frem, medens en ensom Ørn kredsedde højt oppe i Luften.

Undertiden kom hun forbi en Stenhob, hvorpaa et raat forarbejdet Kors af Træ, som Vinterstormen havde bøjet, var rejst: her havde et Mord fundet Sted. Ved hvert af disse Mærker tænkte hun paa hine to andre Kors, der engang skulde blive rejste for to Dræbte; men hvor var den tredje Grav? Den kunde hun ikke se, hvor meget hun saa end saae i sig selv.

Med Monte Genaros sølvskinnende Pyramide stedse for Øje vandrede hun videre uden at hvile sig. Da Middagssolen begyndte at kaste sine glødende Straaler lodret ned over hendes Hoved, fik hun Øje paa det lille Klippeplateau, paa hvilket Hyrderne paa Monticelli havde slaaet deres Lejr.

Carlo tog imod sin Søster, som om han længe havde ventet hende eller snarere hendes Kurv og dens Indhold. Han hilste hende uden at rejse sig op fra Jorden, hvor han blandt Lavendler og Mynter holdt Siesta en god Del af Dagen. Dog strax iagtto han, hvilken Forandring der var foregaaet med hende.

»Fader er død?«

»Begravet igaar — ogsaa Moder.«

Carlo gav sig til at græde højt. — Efter en Times Forløb forlangte han utaalmodigt, at Sibylle dog »endelig« skulde se at faae gjort Ild paa for at stege nogle af de medbragte tørre Foreller, hans Yndlingsspis, i Olie.

Hun havde til den Ende allerede samlet en Bunke tørre Kviste.

Medens hun beredte Maaltidet, begyndte Carlo paany at hulke og vælte sig om paa Jorden. Hans Søster bad ham bønlig om at ophøre med sin Graad, medens samtidig salte Taarer randt hende ned ad Kinderne. Saa godt hun formaaede, søgte hun at trøste ham.

»De faaer snart begge To overstaaet Skjærilden og gaaer saa ind til den evige Salighed — den vilde de saamænd ogsaa have faaet Del i uden Præster og Dodsmesser. Cesanaerne behøver ingen Præster. Det er en stærk Slægt. Moder gik aldrig i Kirke, skriftede aldrig og gik aldrig til Alters, og hun var dog en god Kone, slet ikke saa enfoldig, som Folk vilde have os til at tro. Tvi over de Folk. Aldrig skal Du lytte til deres Skvalder ... det er idel Bagvaskelse og Legu, intet andet. Moder døde som en Helgen. Du aner ikke Alt hvad hun har betroet mig!«

»Hvad, hvilket?« spurgte Carlo. »Hun skulde da vel ikke have stukket nogle Penge hemmelig tilside? Er det meget? Hvor meget?«

I sin Bevægelse var han sprunget op fra sit Leje. »Bah, Penge! Vil Du have Penge? Dem kan jeg skaffe Dig nok af.«

»Hører Du nu, Sibylla, hold mig ikke for Nar, det siger jeg Dig.«

Han kastede sig fortørnet og skuffet ned i Græsset uden at spørge videre om, hvad det var, Moderen i sin Dødsstund havde betroet hans Søster. Maaske havde hun dog efterladt ham en Velsignelse — for den ægte Italiener er Penge den eneste Velsignelse.

Sibylla ansaa sin Broders Taushed for et nyt Bevis paa hans Vrede. For at bringe ham paa andre Tanker anrettede hun for ham den liflig duftende Fiskerret og henkastede i en tilsyneladende ligegyldig Tone:

»Hvis jeg blot var i dit Sted, saa vidste jeg nok, hvad jeg havde at gjøre.«

Carlo var sulten som en Ulv, vidste derfor helt vel, hvad han havde at gjøre, og gjorde det da ogsaa. Sibylla skjænkede ham Feltflasken fuld af Gedeskindssækken, satte sig ligeoverfor ham paa et Klippestykke og betragtede med hjertelig Deltagelse hans Bedrifter, hvorledes lidt efter lidt Panden med Fiskerret tomtes. For sin egen Mund havde hun kun skaaret et Stykke Brod af, noget, hvorover Carlo var saare glad.

»Jo, hvis jeg blot var i dit Sted,« begyndte hun paany uden at vende Blikket fra ham, »saa var det saamænd let nok. Du er en Knos som ingen Anden i hele Kirkestaten. Jeg blev ikke et Ojeblik længer i Tivoli; hvad skal Du ogsaa tage Dig for der?«

Han vidste meget godt, hvad han skulde tage sig for: lade sin Søster hver Dag stege Foreller til ham. Derfor indskrænkede han sig til at gjentage hendes Ord.

»Hvad jeg skulde tage mig for der — — ja, hvad jeg skulde ...«

»I dit Sted vilde jeg tage til Aquila, der er der ogsaa Cesanaer.« — Hun dvælede ængstelig en Stund for at høre, hvad han vilde sige til Forslaget om Aquila og Cesanaerne der. Da han imidlertid ikke mælede et Ord, af hvilken Grund vidste han nok, vedblev hun, idet hun drog et dybt Sub: »Eller hvis Du nu eengang ikke vil til Aquila, saa tag i Guds Navn til Abruzzerne. Der er en Mand som Du, der forstaaer at haandtere en Bøsse vel, mere værd end en Principe.«

Carlo glemt af lutter Forbauselse at putte en stor Bid Fisk i Munden. Han brummede:

»Jeg troer, saa sandt jeg lever, at Pokker er faret i Dig, Sibylla.«

»Eller vil Du maaskee hele Aaret igjennem gaa og arbejde i Olivenlunden?« vedblev hun; »for arbejde maa Du i Tivoli.«

Det virkede. Han blev synlig urolig, thi han kjendte hendes Jernvillie.

»Alt det med Silkeormene maa vi opgive. Jeg foreslaaer, at vi forpagter Naboernes Vigne; den ligger rigtignok noget langt borte og der er flere Sten end Vinstokke paa den, men Du kan jo ...«

Hun saae hans fortrydelige Mine, brød pludselig af og sagde:

»Det er sandt, Carlo, jeg har ogsaa taget Faders Bøsse med. Her kan Du øve dig.«

Strax var han Fyr og Flamme, lod endogsaa Maden staa, sprang op, løb hen til det Klippestykke, bag hvilket Sibylla ved sin Ankomst havde gjent Vaabnet, og kom tilbage med det, ivrig sysselsat med at underkaste det en omhyggelig Prøvelse.

»Der er jo Ulve nok her. De dumme Hyrder skræmmer dem om Natten med deres Baal istedenfor at lokke dem til sig og skyde dem paa Pelsen.« Hans Øjne lynede. Det var første Gang i sit Liv, han skulde skyde med Bøsse, dette Vaaben, hvis Besiddelse engang i Tiden havde været det højeste Maal for hans Tragten lige siden hans Barneaar. Han var ingen Yngling mere — han var Mand.

Idet han ladede Geværet, roste han sin Søster: »Du tænker da ogsaa paa Alting, Sibylla.«

»Du lover mig altsaa at blive her oppe Sommeren over?«

»Ja, jeg skal skyde Ulve, kan Du tro. Til Vinter kommer jeg saa ned.«

»Hvorfor det?« og Sibylla gav sig til at sysle med Ilden. »Tænk Dig, Sandro Sebastiano ...« — Carlo lod Bøssen, som han just havde anlagt til et Proveskud paa en Falk, atter synke.

»Hvad han?«

»Han er i Rom.«

»Ja mig er det lige meget.« Han sigtede efter Fuglen, der kredsedde om en Klippespids.

»Til Vinter kommer han tilbage til Tivoli.«

»Ja saa, gjør han det?«

»Som Sbirre.«

»Du lyver, Sibylla!« raabte Carlo og blev dødbleg. Men han kjendte sin Søster; han pressede sit Ansigt ned mod Jorden og gav sig til at græde bitterlig. Hans Legekamerats Skændsel traf ham dybere i Hjertet end Efterretningen om Forældrenes Død.

Sibylla stod med skjælvende Læber ved hans Side og maatte gjøre Vold paa sig selv for ikke at knæle ned og trykke hans Hoved til sit Hjerte med de Ord: Ogsaa jeg har havt ham kjær! Hun greb sig om Halsen for at rive det lille Helgenbillede, hun bar hos sig, bort, men beholdt Haanden paa Brystet trykket imod sit bankende Hjerte.

Da faldt der et Skud. Som om det var et

Menneske, der var truffet, udstødte Sibylla et højt Skrig. Hun saae Carlo staa for sig med den rygende Bøsse i Haanden: han havde truffet den kredsende Falk. Derpaa traadte han lige hen til hende, hævdede sin knyttede Haand og truede:

»Hvis Du endnu tænker mere paa det Menneske, dræber jeg Dig. Staa ikke der og stir paa mig som en Vanvittig! Som om jeg ikke godt vidste, at Du er forgabet i ham.«

Det sortnede for Sibyllas Øjne. Skammen kvalte hendes Stemme; hun kunde kun gjøre en afværgende, besværgende Haandbevægelse.

»Vil Du nægte, at Du allerede som ung Tøs har kigget efter ham paa Gaden, Du — Du Tojtede!« raabte han ude af sig selv.

Da skød hendes dødelig angrebne Kvindestolthed op i hende, og med et Blik saa flammende, at Broderen veg tilbage for det, sagde hun:

»Var Du ikke min Broder, jeg vilde slaa Dig lige i Ansigtet med denne min Haand. Veed Du ikke, Du taabelige Dreng, at han og jeg er Dødsfjender og at det staaer skrevet i Stjernerne, at vort Blod skal udgydes? Vogt Dig, at ikke ogsaa dit kommer til at flyde.«

Hun stod for ham som en Sabinerinde fra den gamle store Tid, hvem en Romer har tilføjet en Krænkelser, saae ham stivt ind i det blege Ansigt, vendte sig fra ham og tog Vejen ned gennem det tætte Buskads. Han vovede ikke at følge efter hende.

Først ved Solnedgang kom hun tilbage. Da Hyrderne allerede havde drevet deres Hjorde til Lejrpladsen, standsede hun noget derfra og vinkede ad Broderen, der hele Tiden havde spejdet efter hende. Da han var kommen hen til hende, betydede hun ham i Taushed, at han skulde tage Plads paa et Klippestykke. Selv blev hun stauende foran ham og sagde i en streng, bydende Tone:

»Det bliver saa derved, at Du tilbringer Sommeren her. Hver Uge skal jeg ved en Dreng sende Dig Vin og Brød; Krudt og Kugler skal jeg ogsaa sørge for. Folkene i Tivoli er os fjendtligt sindede; det vilde komme til Kiv og Strid imellem dem og Dig, og det taaler jeg ikke. Til Vinter gaaer Du til Rom og bliver Soldat. Det er en hæderlig Stand! For at Du kan leve anstændig derinde i Byen, skal Du faae Penge af mig. Du skal kunne leve som en Signore. Saaledes vil jeg, og saaledes skal det være.«

I stum Trods lyttede Carlo til hendes Ord; da hun talte om Pengene, saae han flygtigt op.

»Hvor vil Du skaffe Penge fra?« brummede han vantro; »der er da Ingen, der er gal nok til at kjøbe det gamle Hedningehus af Dig, og for Vignen og Olivenlunden faaer Du ikke hundrede Skudi.«

»Jeg skal til Efteraaret bringe Dig tusinde Skudi og mere herop,« sagde Sibylla med en saadan bestemt Sikkerhed, at Broderen ikke vidste, hvad han skulde tænke derom.

Om hun maaske ligesom Moderen ikke er rigtig i Hovedet? tænkte han og kastede et sky Blik over paa hende. Men nej, hun stod der saa rolig og saae saa stolt og streng ud, at det umuligt kunde være Tilfældet; hun saae ud til at kunne Alt, hvad hun vilde. Muligvis var hun ogsaa virkelig en Troldkvinde?

Tusinde Skudi havde hun lovet ham, tusinde Skudi og mere; maaske to, maaske endogsaa tretusinde! Hans Øjne tindrede, som om han saae alle de mange Penge for sig.

Han indvilgede altsaa i hvad hun forlangte; naar Pengene var der, vilde han tage til Rom; i modsat Fald blev det hendes Sag at sørge for ham.

(Fortsættelse).

Fra et af vort Lands nordligste Punkter har Oscar Herschend hentet det Landskabsbillede som vort Blad idag indeholder: fra Raabjerg Kirke 3¹/₂ Mil Nord-nordvest for Frederikshavn og 2¹/₄ Mil Sydvest for Skagen. Den største Del af Eggen heromkring er en øde Flyvesandsørken, hvor de nøgne Sandbanker, de saakaldte Miler, der, naar de beskinnes af Solen, kunne sees mange Mile ude i Landet, vexle med Klitterne, som de med Klittag og Marhalm bevoxede Sandbanker benævnes. Kun hist og her mellem Klitterne sees nogle frodige Egne og opdyrket Agerland. Vel findes der i Nærheden to mindre Søer, Raabjerg Sø og Trold Sø, og omtrent en Mil sydligere en større Indsø, kaldet Gaardbo Sø, som formidske Landskabets Ensformighed, men Eggen er aldeles skovløs, og det Indtryk, man faaer ved at besøge den, er snarere nedslaaende end opmuntrende. I Begyndelsen af

det 18. Aarhundrede fandtes der i Nærheden af Raabjerg Kirke en Eggeskov, som nu er forsvunden. Kirken har en Altertavle af Billedhuggerarbejde, der er en Levning fra den katolske Tid.

LITTERATUR

Den Serie af »Historiske Efterretninger om Rosenborg«, som Inspektoren for de danske Kongers kronologiske Samling dersteds, Dr. P. Brock, i 1881 begyndte at udgive, er nu afsluttet. Dette Værk, der er udkommet i tre Hefter, hvert omhandlende sit Aarhundrede, maa nærmest betragtes som en detaillert og nøjagtig udarbejdet Oversigt over Alt, hvad der fra den ældste til den seneste Tid er gaaet for sig i og ved Rosenborg, og alle dem, der i samme Periode have været ansatte ved Have og Slot. At Værkets første og anden Del ere interessanter end den tredje, ligger i Sagens Natur, eftersom Rosenborg i det syttende og attende Aarhundrede oftere længere Tid af Gangen var beboet af den kongelige Familie og der saaledes dengang rørte sig et Liv, som nu er uddøet, efterat Slottet er taget til Museum og Hoffet som Følge deraf kun kommer der ved højtidelige Lejligheder og store Fester. Disse har Forfatteren saaledes været henvist til at dvæle ved for det nittende Aarhundredes Vedkommende, hvad der, paa nær de kjedelige og detaillert beskrevne Ordensfester under Frederik VI., kan have sin Interesse for dem, der have bivaanet og endnu med Glæde tænke tilbage paa mange smukke Højtideligheder i Rosenborg Have. Værket ledsages af en Del Afbildninger og ni Portraiter, tildels Illustrationer fra nærværende Blad. (Lehmann og Stages Forlag).

MUSIK

Der er den Ejendommelighed ved Tivolis musikalske Virksomhed iaar, at man saagodtsom udelukkende lægger Vægt paa Symfonimusiken. De senere Aar har Forholdet

ikke været det samme, og det er hændet, at Symfonikoncerterne om Lørdagen Uger igjennem ere blevne indstillede for at give Plads for en Virtuos eller en Sangerinde. Vi have tidligere havt Anledning til at beklage dette Forhold af Hensyn til det kunstneriske Udbytte, og kunne selvfølgelig kun være tilfredse over at Tivolis Direktion har fulgt vort Raad. Den Flid og Ihærdighed, hvormed Hr. Balduin Dahls Orkester har sørget for at holde Publikums Interesse vedlige fortjener al Anerkjendelse, saameget mere, som det for en stor Del er den nationale Kunst, der har beskæftiget Orkestret. Det har saaledes, alt imedens det klassiske Repertoire er skeet Fyldest ved Opførelsen af Værker af Haydn, Mozart, Beethoven og Mendelssohn, spillet en ny Suite for Orkester af Jakob Fabricius, fremdeles en ligeledes ny »Symphonie poetique« af Asger Hamerik, en anden Symfoni af F. Holm, medens man for den nærmeste Tid forbereder den Symfoni af Fr. Rung, som i Vinter gik i Koncertforeningen, samt en af Johan Svendsens Symfonier.

Iøvrigt er det væsentligt Friluftskoncerter, som græsere. Paa Tivoli er det C. C. Møllers dygtige Harmoniorkester, som sørger for Underholdningen med en paa-skjønneelsesværdig Strøben efter bestandig at holde Repertoiret frisk med nye Sager, noget, som for et Blæseorkester kan have sit Besvær. Ude i Østre Anlæg kommer Magistratens offentlige Musik (dirigeret vexelvis af D'Hr. Pöckel og Th. Petersen) Kjøbenhavnerne til Glæde og Nytte, for ikke at tale om de mange Smaaorkestre, der rundt omkring paa Kaféer og Etablissements sørge for, at det sig rekreerende Publikum ikke skal undvære Tønnernes Opmuntring. Særlig i Café National dirigerer Hr. Georg Lumbye med Dygtighed sin lille, tapre Skare Orkestermedlemmer, i den sidste Tid afvekslende med en god svensk Sangkvartet, og ude paa Klampenborg fører Hr. Chr. Jensen sin ikke mindre, men lige-saa tapre Skare endog fra Dandsemusikens lette Atmosfære ind i Symfonimusikens alvorlige Helligdomme. Til Skodsborg Badeanstalt er Musiken endnu ikke i den Forstand naaet. Kun om Søndagen sørges der for, at Kjøbenhavnerne ikke skal savne noget ogsaa i den Retning. Og for den mere faste Befolkning blev der forleden afholdt en lille Koncert, der havde udmærket Assistance fra vore dygtigste Kapelmlemmer og hvor Frøken Marie Høst dokumenterede sig i Besiddelse af store Stemmemidler og en fremskreden Sangkunst ved Udførelsen af forskellige Sangnumre, der ligelig vare udsøgte af det italienske, franske og tyske Repertoire.

Gaade.

Det Første og de Sidste sure, søde
De Fleste af os, Læser! jevnlig nøde;
Det Første og det Sidste smaa og store
Bemærkede sig daglig for os gjøre,
Og føjes til, de gjør det her i Gaaden,
Maaske da rækkes Ariadnetraaden;
Og frem maaske det Hele hurtigt træder
Som det Naturens Haand gracieust beklæder —
Hvorned sig siger selv — hvis første Tvende
Man seer igjen, saafremt man vil dem vende,
Hvis sidste Tvende omvendt la'er sig sige
Til dem, der med en grusom Sygdom krige,
Imedens uomvendte man dem hither
Imellem den Slags gængse Rekvister,
Hvoraf man sig i hvert et Hus betjener,
Men sjelden sees i fine Damehænder;
At fine Herrehænder dem haandterer,
Kan trygt jeg sige aldrig arriverer,
Men derimod det ikke sjelden hænder,
At paa det tredje Led — naar man det vender —
Med fine Herrer fine Damer mødes,
Og at af det tidt Begges Liv forsødes.

s—r.

Oplesning paa Gaaden i Nr. 1245:

Asynier.

Opløst af: —g (med Glands), Cecilie (Bravo!).

Vejrforholdene paa Landbohøjskolen
fra den 27. Juli til den 9. August 1883 incl.

Dato.	Middel- varme (C. o)	Højeste Varme.	Laveste Varme.	Fugtig- hedsgrad Kl. 8 i pCt.	Lufttryk Kl. 8 Millimeter.	Regnhøjde Millimeter
27	14,7	21,2	14,0	89,0	753	•
28	16,0	17,2	13,0	87,0	750	17,2
29	16,1	20,3	14,0	91,0	750	5,2
30	15,6	20,2	11,7	85,0	751	5,8
31	16,8	19,5	10,1	79,5	757	9,2
1.	16,8	20,7	14,0	75,5	757	•
2.	19,4	21,0	14,2	78,0	759	0,3
3.	17,5	26,1	14,1	66,5	761	•
4.	18,4	23,2	10,3	82,5	762	•
5.	14,0	25,5	13,3	72,5	761	•
6.	15,2	17,5	10,3	64,5	759	0,8
7.	12,6	19,8	8,2	100,0	755	1,0
8.	15,8	14,8	10,2	73,0	756	5,0
9.	12,8	19,7	12,0	100,0	750	2,6

Anm. Lufttrykket bestemmes ved Aflesning Kl. 8 Morgen.

Redigeret af P. Hansen og C. C. Løse.

Bogsamlinger samt enkelte Værker og Bøger kjøbes til antagelige Priser. M. P. Madsen, Nørregade 7, 1. Sal fra 9—6. Skolebøger kjøbes ikke.

Paa Undertegnendes Forlag er udkommen:

Turisten i Nordsjælland.

Illustreret Vejviser paa Udflugter mellem Kjøbenhavn og Helsingør.

Tredie gennemsete Udgave.

Med 4 Kort. Pris indb. 2 Kr. 50 Øre.

Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.

(O. H. Delbanco. G. E. C. Gad. F. Hegel. C. C. Løse.)

Kjøbenh. Journal-Læsekredse

tilbyder Abonnement paa Gjennemlæsning af danske, tyske, engelske og franske illustrerede Blade. Journal-Læsemapper for Familier 3,60, 4,80 og 6,00 Kvartalet.

Exped.: Gyldenløvesgade 6, Stuen.
K. Vennervald.

J. E. KNOCK & Co.'s

store og elegante Meubellager
bortsælger til billige Priser
15. Bredgade 15.

Tand-Klinik.

St. Kongensg. 19. Søgndage 11-3.
Tandoperationer (særligt Plombering), Regulering af Tandskiftet samt Indsætning af kunstige Tænder.

Benjamin Olsen,
Læge, specielt Tandlæge.

Julius Nissens Efterfølger

Kjøbmagergade 28.

Stort, elegant Udvalg af omhyggeligt forarbejdede Theater-, Rejse- og Marine-Kikkerter, Brillor, Pince-nez etc.

V. Nehm's Institut
for
*Skjenskrivning, Retskrivning,
Regning, Bogføring og Sprog.*

Fiolstræde 17.

Herrer og Damer kunne indmeldes Kl. 1—2 og efter 6. Særlige Kursus for Rejsende.

Lager af Vaskesvampe,

største og rigest assorterede Udvalg
en gros & en detail,

48 St. Kongensgade 48.

Alfred G. Hassing.
Carl C. Dams Eftf.

Et rigt Udvalg af Toiletsæber forefindes.

KGL. HOF-LEVERANDEURER.

Erholdes hos d'Herr. Urtekræmmere og Materialister i Kjøbenhavn og Kjøbmænd i Provindserne til **Fabrikspriser.**

**MAGASIN
du
NORD**

anbefaler

færdigsyet Linned, Sengelinned, Dækketøj,
Senge og Senge-Artikler

til

Brude-Udstyr.

Alt Damelinned, saavel haand- som maskinsyet, forarbejdes paa vore egne Systuer efter de nyeste Pariser-Modeller. Vi fabrikere de væsentligste Artikler til Senge, Linned og Dækketøj i vor egen Fabrik. Paa Bestilling indvæves Navn og Vaaben. Prøver fra tidligere Leverancer henligge til behageligt Eftersyn.

Enhver Artikel sælges under fuldstændig Garanti.

Th. Wessel & Vett.

Kuntze & Co.s Filtre.

Non plus ultra!

Portative Vandfiltre

til Brug paa Steder, hvor Vandledning savnes.

Disse Filtre, der ere i Besiddelse af særegen kraftig Rensningsevne og som ere anbefalede af Læger og Autoriteter, formaa at forvandle det mest urene Vand til krystalklart, sundt Vand til

Drikke- og Kogebrug.

Filtrene faaes i forskellige Størrelser, som renses indtil 250 Potter Vand i Timen og til Priser fra 30 til 50 Kr. Husholdningsapparater renses 25 à 30 Potter Vand i Timen og koste 30 Kr.

Generalagenturet for

Aktiebolaget Kuntze & Co. i Stockholm.

Kontor: Knabrostræde 3, Stuen.

Kjøbenhavn K.

George Goulet & Co.

Reims.-France.

Goulet, extra dry, faaes fra Vinlageret, Rosendalsvej 3.

E. Pio,

Firmaets Generalagent og Enesforhandler for Danmark.